

บทที่สิบเจ็ด ปลายยามใจ

รัชศกเทียนเป่าปีที่สาม เดือนอ้าย วันที่สิบห้า ปลายยามใจ
เมืองฉางอัน ลานพระราชวังชิงชิง มุมตะวันออกเฉียงใต้

หยวนไฉ่เป็นคนยึดหลักเหตุผล มันเห็นว่าเรื่องราวทั้งปวง
ล้วนสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภท คือสามารถไขว่คว้ามาเสพสุข
ได้และไม่สามารถไขว่คว้าได้ ความสุขของชีวิตมนุษย์ก็อยู่ที่การ
พยายามทำให้ประเภทหลังแปรเปลี่ยนเป็นประเภทแรก

ดังนั้นแต่ไรมาหยวนไฉ่จึงไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดเหล่าราษฎร
ของฉางอันจึงคลั่งไคล้ป้ายไฉ่แดงยอดโคมที่ตนไร้คุณสมบัติไขว่คว้า
ตลอดกาล มันทอดตาอย่างเย็นชามองฝูงชนซึ่งกำลังสำเร็จสำราญ
ถึงขีดสุดอยู่ในจัตุรัสที่ไกลออกไป ใบหน้าบ้ำคั่งของหญิงชายโง่ม
เหล่านั้นทำให้มันรู้สึกสมเพชเวทนา

เสียงคำรามทุ้มต่ำดังครืนจู่ๆ ก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ หยวนไฉ่เงยหน้า
เห็นหอโคมไท่ซิ่งเสวียนหยวนลี้มตาตื่นแล้ว หัวสรรพางค์ของหยกยัซ

สิ้นไหวครึนครึนเป็นอันดับแรก เปล่งเสียงเสียดสีเสียดอาดกับเสียง เบียดอัด จากนั้นแกนหมุนด้านนอกหลายอันก็เริ่มขยับเขยื้อน ห้องโคม ทั้งยี่สิบสี่ห้องเริ่มหมุนรอบหอโคมไปช้าๆ

บัดนี้ผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดโคมกำลังเข้าไปในพระราชวังซึ่งซึ่ง ด้านป้องกันนำรำคาญแต่ละด้านยังคงตรวจเข้มงวด คาดว่าต้องใช้เวลา ชั่วโมงหนึ่ง ด้วยเหตุนี้หอโคมแม้จะเริ่มทำงานแล้ว แต่ก็ยังมีได้จุดไฟ เงามักษ์ดำทะมึนภายใต้แสงคบไฟที่จัดรูสหน้าพระราชวังซึ่งซึ่งไม่คล้าย ร่างเทียนบำเพ็ญธรรม แต่กลับแฝงแววน่าสะพรึงกลัว ดูดั่งควาผู้ แห่งยุคบรรพกาล* กำลังก้มมองสรรพสัตว์

หอโคมหมึมนี่ต้องจ่ายเงินไปไม่น้อยเลยกระมัง หยวนไจ่ตาจ้อง หอโคม ลอบถอนใจ

ทันใดนั้นแววตาของมันเครียดเคร่ง เห็นเงาคนผู้หนึ่งกับของสิ่งหนึ่ง พุ่งทะลุแพรปิดโครงหอโคมออกมา ตกลงเป็นแนวโค้ง แขนขาทั้งสี่ ปะปายไปมาอย่างไร้เรี่ยวแรงก่อนจะร่วงกระแทกหนักหน่วงบนพื้น บังเอิญว่าตกไม่ห่างจากตัวหยวนไจ่

เหตุไม่คาดฝันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ!

ผู้อื่นยังไม่ทันมีการตอบสนองใด หยวนไจ่กลับรอดคอยเนิ่นนานแล้ว ตาวาวพลางพุ่งสวบๆ เข้าไปอย่างว่องไว เห็นคนผู้นั้นนอนทอดร่าง แขนขาบิดเบี้ยว เลือดทะลักจากลำคอ อาศัยความไวทะยานประชิดตัว พยุงอีกฝ่ายขึ้นจากพื้น รีบพินิจดูใบหน้าเป็นอันดับแรก พบว่าเป็น ชายชราหลังค่อม

ผู้เฒ่าสติเลอะเลือนแล้ว ชูมือสั่งระริก "ปีกิกิเลน...ระเบิด... เครื่องขับเคลื่อน...เพลายักษ์" ก่อนที่จะคอพับตลก หยุดหายใจ หยวนไจ่

* คำว่าผู้ เป็นชื่อเรียกยักษ์ชนิดหนึ่งตามตำนานเทพโบราณในคัมภีร์ภูมามหานที

งุนงมิเข้าใจ ยื่นมือออกไปคิดจะช้อนต้นคอของผู้เฒ่า แต่พบ
แผลกรรจกรีดยาวสายหนึ่งกำลังเลือดหลังริน

ก่อนพุ่งออกมาจากหอ คนผู้นี้ก็ถูกปาดคอแล้ว

ทหารหลี่ว์เป็นนำสิ่งที่ร่วงตกลงมาด้วยกันมาให้ หยวนไจ้เห็น
กระบอกไม้ไผ่ขนาดยาวออกแบบเป็นพิเศษ เมื่อทดลองแกว่ง ภายใ
ก็คล้ายมีเสียงน้ำ หลังจากแกะจุกที่อุดปล้องออกของเหลวเหนียวข้นสีดำ
พลันไหลออกมา

"นี่คือเหมิงหัวเหลย!" ทหารนายหนึ่งอุทาน มันเคยเข้าร่วมปฏิบัติการ
ล้อมปราบนักรบสุนัขป่าหูเจี๋ยก่อนหน้านี้ ยังหวาดกลัวสิ่งนี้ไม่หาย

หยวนไจ้ใจหายวาบ โยนของในมือทิ้ง มันเคยอ่านรายงาน
เหมิงหัวเหลยที่ผลิตจากน้ำมันดิบเหียนโจวหนึ่งถึงสามการทำลาย
ฟางครึ่งส่วนราบเป็นหน้ากลอง ของพรรคนี้หากระเบิดคามือจะเป็น
สภาพเยี่ยงใด

เวลานี้กองกำลังหลงอยู่ก็ตื่นตระหนกแล้ว นายกองประจำด้าน
นำทหารเข้ามาสองสามนาย สอบถามว่าเกิดเหตุอันใด หยวนไจ้
แสดงป้ายเอวจิ้งอันชื่อของตน บอกว่าพวกมันกำลังสืบคดี บังเอิญ
พบเห็นคนกับของนี้ร่วงลงมาจากหอโคม ผู้ร้ายยังอยู่ด้านใน

นายกองเข้ามาใกล้ๆ ศพของผู้เฒ่า อุทานว่า "นี่มิใช่อาจารย์เหมา
ท่านเหมาซุ่นหรือหรือ!"

"เป็นผู้ใด"

"นายช่างเอกของหอโคม"

พลันที่หยวนไจ้ได้ยืนตำแหน่งนี้ สมองก็หมุนเร็วรี่ เข้าใจกระจ่าง
ทันที มันคิดว่าแขนนายกองของกองกำลังหลงอยู่ พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง
"เกรงว่าคนร้ายแทรกซึมเข้าหอโคมไ้ที่ซึ่งเสวียนหยวนแล้วคิดทำลาย

คูลี ในปีกิเลนล้วนบรรจุเหมิงหัวหลาย ทันทีที่ระเบิด หอโคมจะพังทลาย จนสิ้น อาจารย์เหมานำกลั้วว่าเพราะคิดขัดขวางจึงถูกพวกปลวก โยนออกมาจากหอ"

เนื้อความนี้มีหลายเรื่อง นายกองฟังแล้วไม่รู้สมควรกระทำ อย่างไร จึงรีบบอกว่าจะไปรายงานต่อเบื้องบน

"ไม่ทันแล้ว!" หยวนไจ่ตวาดตัดบท "อาจารย์เหมาถูกพวก ปลวกปลวกในหอยอมตระเตรียมลงมือแล้ว!"

นายกองคุ้นเคยกับการทำตามคำสั่ง เหตุการณ์เฉพาะหน้าเช่นนี้ กลับมีผู้จะรับมืออย่างไร หยวนไจ่กล่าวว่ "พวกเราจึงอันซื่อกำลัง ตามสืบคดีนี้ เรานำกำลังพลมาครบมือ บัดนี้ร่วมกับคนของท่านด้วย พวกเรารีบเข้าไปในหอ!"

"แต่...นี่ผิดระเบียบ..."

"รอให้หอโคมไท่ซังเสวียนหยวนราบเป็นหน้ากลอง คนแรก ที่จะโดนตัดหัวคือท่าน!" หยวนไจ่บีบคั้น นายกองตกใจใบหน้าซีดขาว คนร้ายเข้าไปในหอ มันในฐานะองครักษ์ไม่ว่าอย่างไรก็หนี ความรับผิดชอบนี้ไม่พ้น จากการเกลี้ยกล่อมของหยวนไจ่ นายกอง ได้แต่ต้องร้องบอกให้ทหารช่วยกันยกย้ายเครื่องกีดขวาง

สมองหยวนไจ่ขณะนี้แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งกำลังจัดแจง ข้อมูลที่ได้รับอย่างสุดกำลัง พยายามหาภาพใหญ่ของแผนจูโจม อีกส่วนหนึ่งกลับกำลังคำนวณอย่างว่องไว ครั้งนี้จะได้รับผลประโยชน์ ลึกก็มากน้อย

ยับยั้งแผนการร้ายทำลายหอโคมของขบวนการปลวก เรื่องนี้ หากกระทำสำเร็จ ย่อมสามารถไต่เต้าก้าวขึ้นสูงเสียดฟ้า เป็นความดี ความชอบยิ่งใหญ่! ยิ่งกว่านั้นตนอาศัยนายกองเล็กๆ ของกองกำลังหลงอยู่

มิเพียงไม่ต้องแบ่งความดีความชอบ ในทางกลับกันเวลาจำเป็นก็ยังสามารถใช้เป็นทั้งโล่กับแพะรับบาป

หยวนไจ้ดีดลูกคิดรางแก้วแล้วรวบรวมสมาธิ กองกำลังทั้งหลายอยู่ทั้งหลายเป็นต่างมีทหารฝ่ายละสิบกว่านาย มันจึงสั่งรวมพลเข้าด้วยกัน จึงตรงไปยังอารามพรตไต้หอโคม

คืนนี้ถูกลิขิตแล้วว่าเป็นค่าคืนแห่งการสร้างชื่อเสียงของข้า หยวนไจ้!

จางเสี่ยวจี้กับพวกปลวกทั้งสองหวนกลับสู่โถงใหญ่อีกครั้ง เวลานี้ทั้งห้องปราศจากผู้คน จางเสี่ยวจี้กล่าวว่า "ข้าคะเนว่าهماชู้คนคงป็นขึ้นไปข้างบนแล้ว ด้านบนยามนี้อันตรายเกินไป พวกเจ้าทั้งคู่รอฟังคำสั่งที่นี่"

ทั้งสองสบตากัน แล้วพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "พวกเรารับบัญชาให้คุ้มครองท่าน ไหนเลยจะละทิ้งกลางทางได้"

"เอาเถิด เช่นนั้นก็ตามมา"

จางเสี่ยวจี้ไม่เสียเวลาพูดอีก พุ่งขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว ปลวกทั้งสองตามติดอยู่ด้านหลัง บนบันไดแคบและชัน คนสามคนเรียงแถวป็นขึ้นไป ชั้นนี้คือหอหลังกวนที่เคยใช้ขังหลี่ปี้ จางเสี่ยวจี้ขึ้นบันไดไปก่อน สองคนที่ตามหลังมันยังคงก้มหน้าปายป็น ชายตาเดียวพลันหันกลับมา ชักหน้าไม้ยิงขยับๆ สองดอกไม้ใส่คนรั้งท้ายก่อน จากนั้นยิงใส่คนที่ป็นต่อจากมันอีกสองดอก

ลำดับดังกล่าวนี้สำคัญยิ่ง หากยิงคนที่ตามต่อจากตนเองเสียก่อน เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเมื่อร่วงตกก็จะกลายเป็นโล่เพื่อป้องกันให้เจ้าคนรั้งท้าย

ศรสองชุด สีดอก ยิงออกหมดสิ้นเกือบในพริบตา ปลวกทั้งสองไม่ทันระวังตัว ร้องโหยหวน หล่นกระแทกดินบันได จางเสี่ยวจิ้งเล็งอย่างแม่นยำใส่กระหม่อมของพวกมัน ระยะเวลาถึงเพียงนี้มันแน่ใจว่ายิงทะลุแน่นอน ต่อให้พวกมันโชคดีไม่ตายก็มีอาจลุกขึ้นมาได้อีก

"ขออภัย..." ในดวงตาข้างเดียวของจางเสี่ยวจิ้งเต็มไปด้วยความรันทด บรรจุศรสีดอกสุดท้ายใส่อาวุธให้พร้อม หันกายปืนต่อจากหอหลังกวนไปหยอยดอย่างว่องไว ใต้ฝ่าเท้ามันสัมผัสได้ถึงพื้นไม้ที่กำลังสั่น หอคอมไต้ซึ่งเสวียนหยวนทั้งหลังกำลังหมุนเคลื่อนเต็มรูปแบบ พลังยามขับเคลื่อนช่างยิ่งใหญ่

เสียงระเบิดจากหยอยดยังคงไม่ดั่งขึ้น จางเสี่ยวจิ้งกังวลใจมาก เหมาชุ่นไชนี้กเสียตายอีกหรือไม่ นายช่างบัดชบคนนี้ลั้งเลโลเล หากไม่เฝ้าจับตาย่อมวางใจไม่ได้จริงๆ

ในที่สุดมันก็ช่วงชิงโอกาสอันดีที่สุดมาได้แล้ว เขียวกยลงไป โถงกังหันน้ำ เตรียมกระทำภารกิจอื่น ปลวกสองคนก็ถูกกำจัดแล้ว ไม่มีผู้ใดคอยควบคุมอีก ขอเพียงรีบไปให้ถึงหยอยด บีบให้เหมาชุ่นระเบิดปีกก็เล่น ย่อมสมควรมีเวลาพอจะหนีออกมา

ในไม่ช้าก็มาถึงหยอยด ทันทีที่ตะประตูเปิดออก พบว่าภายในปราศจากคน มีเพียงเครื่องขับเคลื่อนกำลังหมุนส่งเสียงดังกึ่งกึ่ง เหมาชุ่นไม่อยู่ เหมิงหัวเหลยกก็ไม่อยู่

ร่างจางเสี่ยวจิ้งท่วมเหยียบในบัดดล คนจะหนีไปที่ใดได้อีก มันหันรอบทิศ ปราศไปด้านนอกหยอยด มองขึ้นไปทางหอคอมไต้ซึ่งเสวียนหยวน ด้านในหอคอมไต้ยังไม่จุดไฟราวกับปากใหญ่โตของสัตว์ร้ายมหาที่เต็มไปด้วยเขี้ยวคมน้อยใหญ่แน่นปรี่

เท้าของมันคล้ายเหยียบใส่บางสิ่ง เมื่อก้มดูก็พบว่าเป็นชุดไฟกับ

โยอ้ายหรง ยังมีคราบเลือดปืนหนึ่ง ดูท่าแล้วหมาซุนมิได้ไม่ยินยอม หากแต่ถูกคนจับโยนออกไปจากหอยอดเสียแล้ว

"อวีฉาง!" จางเสี่ยวจิ้งเค้นชื่อสองคำนี้ลอดไรรพิน

คนที่สามารถกระทำสิ่งนี้ได้มีเพียงอวีฉาง! มันกำลังทำทนาย จางเสี่ยวจิ้ง บีบคั้นให้จางเสี่ยวจิ้งต้องไปหาเพื่อตัดสินเป็นตาย

จางเสี่ยวจิ้งหันกลับไป เห็นข้างเครื่องขับเคลื่อนมีรอยเส้นที่หมาซุน ใช้ศิลาขวาสีอวตไว้ นี่คือตำแหน่งระเบิดที่กำหนด หมายความว่า แม้บัดนี้หมาซุนไม่อยู่แล้ว จางเสี่ยวจิ้งก็สามารถกระทำได้ด้วยตนเอง

ทว่าปิกกีเลนก็ไม่อยู่ด้วย เป็นไปได้มากกว่าถูกอวีฉางเอาไปแล้ว

มองเครื่องขับเคลื่อนซึ่งกำลังขับให้เพลายักษ์เคลื่อนไปช้าๆ จางเสี่ยวจิ้งพยายามสั่งตัวเองให้สงบจิตสงบใจ ทันใดนั้นมันคิดได้ว่า ในกระถางเล็กแถวหนึ่งที่ข้างตำหนักใหญ่อารามพรตสมควรมีปิกกีเลน เหลืออยู่สักสองสามท่อน ก่อนหน้านี้หมาซุนก็หนีบจากที่นั่น ยาม เชี่ยวกฤษจากไปมิได้นำติดตัวไปทั้งหมด กลับไปเอาตอนนี้สมควรยังทัน!

จางเสี่ยวจิ้งออกจากหอยอด ไปตามบันไดหอที่มันเพิ่งปีนเมื่อครู่ กลับเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ปลวกทั้งสองยังทอดร่างอยู่ที่ดินบันได จางเสี่ยวจิ้งไม่มีเวลาตรวจสอบดูว่าพวกมันเป็นหรือตาย วิ่งตรงไป หลังตำหนัก ไฟในกระถางเล็กทั้งหกใบถูกดับแล้ว แต่กระถางอีก จำนวนหนึ่งยังคงบรรจุปิกกีเลนที่เหลือหลายท่อน

จางเสี่ยวจิ้งฉวยสุ่มมาหนึ่งท่อนแบกไว้บนบ่า วิ่งจากหลังตำหนัก กลับตำหนักใหญ่ ขณะที่มันกำลังจะปีนบันไดนั่นเอง พลันได้ยินเสียง ประตูใหญ่ของอารามพรตถูกทลาย กองกำลังหลงอยู่กับกองพลหีร์เป็น กระจุกปะปนกันเข้ามาด้านใน

นับแต่ที่หยวนใจเสียท่าต่อจางเสี่ยวจิ้งก็มิกล้าออกนำหน้าทหารอีก

ดังนั้นผู้นำหน้าคือนายกองของกองกำลังหลงอยู่ ทันทีที่เห็นจางเสี่ยวจิ้ง
แบกปิกกีเลนป็นขึ้นไปก็ตวาดลั่น "อย่าคิดหนี!" พุ่งตรงเข้าใส่ทันที

จางเสี่ยวจิ้งลอบร้องย่าแยะอยู่ในใจ ท่าทางของมันในเวลานี้
ยอมทำให้เข้าใจผิด ทว่าเวลาคับขันไม่เปิดโอกาสให้อธิบาย มัน
หยิบหน้าไม้ออกมา ซึ่งยิงใส่ต้นขานายกองก่อน จางเสี่ยวจิ้งจึงต่อเนื่อง
อีกสามดอก ทหารล้มลงอีกสามนาย บีบให้แนวหน้าหยุดเท้าลง มัน
ฉวยโอกาสพุ่งไปที่บันได

"เร็ว! รีบยิง!" หยวนไฉ่คำรามก้องอย่างเกรี้ยวกราดอยู่นอกประตู
เหล่าทหารคล้ายตื่นจากฝันพากันระดมยิง ครมมากมายนับไม่ถ้วน
ปานฝูงตั๊กแตนปีกใสผ่นักนี้ เคราะห์ดีที่จางเสี่ยวจิ้งป็นขึ้นบันได
ไปนานแล้วจึงหลบรอดจากท่าลูกศร ผ่านหอหลังกวน กลับมาถึง
หอยอดอีกครั้ง

มันวางปิกกีเลนลงบนเส้นที่วาดไว้อย่างรวดเร็ว ล้วงขนวนระเบิด
ออกมา ตีชุดไฟมือเป็นระวิง ทหารด้านนอกใกล้มาถึงแล้ว เสียงฝีเท้า
ที่ไต่บันไดขึ้นมาดังก้องกว่าเสียงโห่ร้องด้านนอกเสียอีก จางเสี่ยวจิ้ง
รู้สึกว่ชะตาชีวิตช่างพิสดารนัก คิดไม่ถึงว่าคนที่ล้อมไล่ล่ามันถึงกับ
เป็นพวกเดียวกัน

ทว่าก็มีอาจตำหนิพวกมัน ผู้ใดพบเห็นผู้ร้ายประกาศจับแบก
เหมิ่งหัวเหลยเตรียมระเบิดเครื่องขับเคลื่อนของหอโคมล้วนต้องเข้าใจว่า
กำลังคิดทำลาย หากจะให้พวกมันเข้าใจสาเหตุที่ต้องระเบิดเครื่อง
ขับเคลื่อนว่าทำไปเพราะช่วยคนก็จำเป็นต้องอธิบายกันอย่างใจเย็น
จางเสี่ยวจิ้งมีคาดหวังว่าคนเหล่านั้นจะให้โอกาส

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องระเบิดปิกกีเลนให้ได้!

จางเสี่ยวจิ้งขมวดคิ้ว ฟังเสียงฝีเท้าด้านนอกที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ข้อมือกระตุกครั้งหนึ่ง ประกายไฟเจิดจ้าสายตาพุ่งออกมาจากชุดไฟ
วิ่งเข้าหาชนวนระเบิด ชนวนระเบิดเริ่มลุกไหม้ขึ้น

หลี่ปี้เดินอย่างยากลำบากเป็นเวลานานกลางสายน้ำเย็นเฉียบ
ในที่สุดก็มาถึงทางออก ที่นี้ติดตั้งเสาบังคับน้ำเกล็ดมังกรสีท่อน บนเสา
ปกคลุมด้วยเกล็ดมังกรเรียงซ้อนเป็นชั้นๆ ทว่าที่อยู่บนเสาด้านหนึ่ง
ในบรรดานั้นเกล็ดหักหาย เห็นชัดว่าถูกคนตะไบออก

ไม่แน่ว่าเสียงจิ้งจอกเข้ามาทางนี้ หลี่ปี้คาด มั่นลากร่างเปียกโชก
เอียงตัวผ่านเสาบังคับน้ำ คว่าจับไม้ น้ำบนฝั่ง คลานขึ้นไปบนดิ่ง
ยามนี้มวยผมแช่น้ำจนหลุดสยายออกหมดสิ้น สีหน้าย่ำแย่ยิ่งนัก
แช่อยู่ในน้ำเย็นจนซิดเผือดไร้สีเลือด

ไม่มีเวลาแม้ให้หอบหายใจ บรูษหนุ่มเมยหน้าแยกแยะทิศทาง
คาดเดาว่าตนเองคงอยู่ที่ใดที่หนึ่งในตัวจิ้งฟาง

นี่แยกแยะง่ายมาก เนื่องจากเสียงโห่ร้องครั้นตรงกับเสียงกลอง
ดังกึกก้องมาจากทิศเหนือ หอโคมไม้ไผ่ซึ่งเสวียนหยวนที่ใหญ่โตมโหฬาร
ไว้ใดเปรียบหลังนั้นก็เริ่มหมุนเคลื่อนแล้ว หลี่ปี้ใช้มือรวบผมมัดอย่าง
ลวกๆ ปาดหยดน้ำบนใบหน้าทิ้ง วิ่งกะเผลอกะเผลกไปทางฝั่งคน
มันรู้ว่าเวลาเหลือไม่มากแล้ว

หากคาดเดาไม่ผิด ปลวกคงกำลังเตรียมลอบเข้าพระราชวังชิงชิง
บุกเข้าวังหลวง!

เหมาชุ่นชุดทางน้ำไต่ดินสายหนึ่งจากคูน้าของตัวจิ้งฟาง
ไหลจากใต้สู่เหนือเข้าสู่หอโคม จึงต้องมีทางระบายน้ำออกทางทิศเหนือ
แหล่งน้ำที่ใกล้ที่สุดคือสระหลงจื่อภายในพระราชวังชิงชิง

สระหลงจื่ออยู่ภายในบริเวณอุทยานหลวงทางทิศใต้ของพระราชวัง

ซึ่งซึ่ง น้ำลึกและกว้างจนพายเรือได้ บัวงามไม้น้ำในสระมากมาย
รอบรายริมฝั่งน้ำยังปลูกโบตันและต้นหลิว สิ่งก่อสร้างภายในอุทยาน
หลายหลาก เช่น ศาลาหลังถึง ศาลาเงินเชียง หอฮวาเอ้อเชียงฮุย
หอฉินเจ็งฮู้เปิ่น เป็นต้น ล้วนเรียงรายรอบสระ ได้รับการยกย่องว่า
สี่ฤดูสี่ภูมิทัศน์

น้ำจากคูหลงโสวของตัวเว้งฟางไหลเข้าสู่คูน้ำของหอโคม จากนั้น
ระบายลงสระหลงฉือ กลายเป็นเส้นทางลับเฉียงด้านป้องกันของ
ราชวงศ์ครักษ์ สามารถใช้เป็นอุโมงค์เข้าพระราชวังซึ่งซึ่ง พลันที่หอโคม
ระเบิด ฟางหลายสิบฟางรอบด้านตกอยู่ในกองเพลิง ปลวกก็สามารถ
ฉวยโอกาสเข้าไปในสระหลงฉือ เล็ดลอดสู่พระราชวังซึ่งซึ่งได้อย่าง
สะดวกสบาย ลงมือซ้ำดาบสอง สั่งหารราชินีกุลซุนนางผู้ใหญ่
หรือกระทั่งองค์จักรพรรดิ ดังนั้นพวกมันจึงเตรียมชุดดำน้ำ

หากปล่อยให้แผนการนี้ของพวกปลวกสำเร็จ เทศกาลซึ่งหยวน
ครั้งนี้จักกลายเป็นวันที่น่าอัปยศอดสูที่สุดในประวัติศาสตร์ของต้าถัง

หลี่ปี้วิ่งอย่างทุลักทุเลเลาะมาตามคูน้ำช่วงระยะหนึ่ง ในที่สุด
ก็พอจะเห็นเลือนรางว่าด้านหน้ามีทหารประจำฟางหลายนายยืน
สนทนากันอยู่ที่นั่น พวกมันรับผิดชอบดูแลคูหลงโสว ทว่ากำลัง
จะเริ่มประชันโคมแล้ว ต่างพากันชะเง้อชะเง้อแลมองไปด้านนั้น

หลี่ปี้พุ่งเข้าไป ตะโกนเสียงดัง ทหารประจำฟางเห็นเงาดำ
ผมแผ่สยายหลุดลุ่มปรากฏขึ้นจากร่องน้ำอย่างกะทันหัน ต่างตกใจ
จนสะดุ้ง พากันหียบหอกยาวกับไม้พลอง

หลี่ปี้สำแดงป้ายทองแดงที่จางเสี่ยวจิ้งทิ้งไว้ให้ ประกาศว่า
ตนคือผู้บัญชาการจิ้งอันซื่อ รีบพาตนไปพบกองกำลังหลงฮู้บัดเดี๋ยวนี
เหล่าทหารออกจะประหลาดใจกับเรื่องกะทันหันนี้อยู่บ้าง สุดท้าย

มีทหารที่ค่อนข้างมีอายุผู้หนึ่งรับเอาป้ายทองแดงไปพิจารณา จากนั้นดูผิวละเอียดมือเนียนนุ่มของหลี่ปี้ สองมือไร้ผิวหนัง ชูดยาวที่สวมนั้น แม้เป็ยกโชก แต่ยังคงมองออกว่าเป็นเครื่องแต่งกายขุนนาง จึงยืนยิ้มมั่นใจ

ไม่ช้าหลี่ปี้ก็ได้พบกับกองกำลังหลงอู่ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูต่าวเจิ้งฟางทันทีที่พวกเขาได้ยืนยันว่าเป็นคือผู้บัญชาการจิ้งอันชื่อที่ถูกลักพาตัวไปก็แตกตื่นระคนยินดียิ่ง หลี่ปี้บอกพวกเขาว่าต้องรีบลงมือ สลายฝูงชนที่ชมงานโคมไฟหน้าพระราชวังซึ่งชิงกับในจักรวรรดิ

หัวหน้าของกองกำลังหลงอู่แสดงท่าทีลำบากใจ นี่เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แม้แต่น้อย บัดนี้ในลานกว้างคนห้าหมื่นคนเบียดเสียดเยียดยัดจนยากขยับเขยื้อน กองกำลังหลงอู่กระจายกำลังออกไปหลายจุด มีอาจเรียกรวมพล หากเวลานี้แข็งขึ้นออกคำสั่งสลายผู้คนลำพังชาวบ้านเหยียบย่ำกันก็บาดเจ็บล้มตายหนักหนาสาหัสแล้ว

หลี่ปี้เองก็ทราบดี หัวหน้าทหารยศระดับกลางเยี่ยงพวกมันเหล่านี้หาที่มีอำนาจตัดสินใจแต่อย่างใด จึงให้มันรีบพาตนไปพบแม่ทัพเงินเสวียนหลี่ หัวหน้าทหารเห็นหลี่ปี้เคร่งเครียดกระวนกระวายก็มิกล้ำซักช้า รีบเตรียมม้าหนึ่งตัว กองกำลังหลงอู่มีช่องทางเฉพาะของตน หลี่ปี้เร่งม้าไปตามเส้นทางนี้ อ้อมผ่านลานจักรวรรดิที่แน่นขนัดจนแม้แต่น้ำยังมีอาจลอดผ่าน มาถึงมุมตะวันตกเฉียงใต้ของพระราชวังชิงชิงในอึดใจ

เงินเสวียนหลี่เวลานี้เป็นแม่ทัพใหญ่แห่งกองทหารราชวงศ์จักรพรรดิบัญชาการอยู่หน้าประตูจินหมิง

ด้านทิศใต้ของพระราชวังชิงชิงมีประตูเมืองทั้งหมดสามประตู ตะวันตกเฉียงใต้คือประตูจินหมิง ตรงกับทิศใต้พอดีคือประตูทงหยาง

ตะวันออกเฉียงใต้คือประตูหยาบ รวมเรียกว่า 'สามหยาบ'* หอฉินจึงอุ้มเป็นอยู่ตรงข้ามกับจัตุรัส พอดีตรงกับประตูหยาบ ผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดโคมจะผ่านทางประตูนี้ขึ้นสู่หอหลวงท่ามกลางสายตาอาณาประชาราษฎร์ ถวายบังคมต่อจักรพรรดิด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ กล่าวขอขอบคุณต่อผู้สนับสนุนที่จัตุรัส โดยประตูนี้ใช้เพื่องานพิธีการเป็นหลัก

ส่วนประตูฉินหมิงที่ใกล้กับทิศตะวันตกเฉียงใต้ใช้เป็นเส้นทางทำงานของเหล่าเจ้าหน้าที่จัดงาน บรรดาข้าของเครื่องใช้และเจ้าหน้าที่ประจำงานฉลองเทศกาลซึ่งหยวน ทั้งขุนนางทั้งขุนพลที่เมามายเกินพอดี พลส่งสารกับม้าเร็วจากทุกสารทิศ รวมถึงนางขับร้อง นางรำและชาวคณะมโหรี ล้วนใช้ประตูนี้เข้าออกพระราชวังชิงชิง

ดังนั้นด้านความปลอดภัย จุดสำคัญที่สุดอยู่ที่ประตูฉินหมิง มิใช่ประตูหยาบ ฉินเสวียนหนีอยู่บัญชาการด้วยตนเองจึงมิใช่เรื่องแปลก

หลี่ปี้ควมม้ามาถึงหน้าประตูฉินหมิง เห็นฉินเสวียนหนีในชุดเกราะเปล่งประกายเรืองรองจากระยะไกล ยืนองอาจสง่างามอยู่ที่หอบัญชาการเหนือประตู มั่นหันไปมองหอโคมไท่ซึ่งเสวียนหยวนอันยิ่งใหญ่กว่า แม้เริ่มหมუნแล้ว ทว่าบนหอยังคงมีดสนิท มิได้จุดไฟยังรอเวลาอีกเล็กน้อย

"แม่ทัพฉิน รายงานด่วนจากจิ้งอันซือ!"

หลี่ปี้บนหลังม้าตะโกนร้องสุดเสียง ทว่าทันใดนั้นมันคล้ายถูกคนปีบคอ เป็นไปไปในบัดดล ม้าที่ขี้รู้สึกว่าเจ้านายกระตุกสายบังเหียนรุนแรง ส่งเสียงร้องอย่างขัดใจ

* หยาบ (陽/阳) หมายถึงพระอาทิตย์และธาตุหยาบ ประตูทั้งสามมีตัวอักษรและความหมายสื่อถึงดวงอาทิตย์และพลังหยาบ คือหมิง (明) แปลว่าสว่าง จากคำว่าฉินหมิง (แสงสว่างสีทอง) ห่างจากคำว่าหงหยาบ (พลังหยาบถ่ายเททั่วถึง) และซุหยาบ (ตะวันแรกฟ้า)

ขุนนางหนุ่มเบิกตาโต เห็นประตูปานใหญ่ของประตูจินหมิง เปิดเพียงครึ่ง รถสี่ล้อมยลโอ้อ่าหรรหาคันหนึ่งแล่นห้อออกมาจาก ด้านใน เดิมรถสี่ล้อมยลสมควรเป็นจตุรราชา ทว่าบัดนี้รถเทียมม้า กลับขับเคลื่อนด้วยอาชาเพียงสองตัว ทำยรถแม้แต่ธงทิวก็มีได้ประดับ หากถูกเหล่าผู้ตรวจการเห็นเข้าต้องไม่แคล้วถูกติติงว่า 'มิถูกรธรรมเนียม'

หลี่ปี้มองออกในพริบตาเดียวว่าเป็นรถม้าหลวงของรัชทายาท อีกทั้งรัชทายาทเองกำลังประทับอยู่บนรถ หลี่ปี้เคยนั่งรถร่วมกับ รัชทายาทมิใช่เพียงครั้งเดียว ทราบว่าหลี่เฮิงกั๋วรถม้าที่ปิดทึบ ทุกครั้ง เมื่อนั่งรถจึงมักแถมหน้าต่างข้างรถหนึ่งในสาม มีนินัยวางมือบน ขอบหน้าต่าง

บนกรอบหน้าต่างทางขวาของรถม้าในเวลานี้ปรากฏมือองดงาม สูงศักดิ์ข้างหนึ่งวางพาด นิ้วมือกำลังเคาะเบาๆ บ่งบอกว่าเจ้าของมือ กำลังตกอยู่ในอารมณ์ว่าวุ่นใจ

พิธีเปิดงานเลี้ยงวสันต์ประจำเทศกาลซึ่งหยวนเฟิงจะยุติ หลั่ง ประชันไคมยังมีเรื่องปลื้มก่อกอง อาทิ หมู่ขุนนางร่วมชมไคม ร่างโคลง เบื้องพระพักตร์ พระราชทานสุราหลวง เป็นต้น ไฉนรัชทายาทกลับ รีบร้อนจากไปในช่วงเวลาเช่นนี้ พริบตานั้นหลี่ปี้ไม่ทราบว่าสมควร กระทำเช่นไร คิดตะโกนเรียกรถม้าให้หยุด ล้ำคอกลับคล้ายถูกบางสิ่ง อุดไว้

มันดึงม้าหยุดลง หม่อมมองรถม้าหลวงห้อผ่านข้างกายตนเองไป

ในเวลาเดียวกันนั้นเสียงโห่ร้องก็ก้องดังมาจากหน้าประตูทงหยาง ที่ไกลออกไป ผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดไคมขึ้นสู่ด้านบนหอคินเจิ้งผู้เป็น เรียบร้อยแล้ว เดินขึ้นตำหนักไฉชิง (ปลิดดาว) เจ็ดชั้น ยืนบนคานฟ้า ที่ยื่นออก โยนคบไฟติดไฟอันหนึ่งไปยังหอไคมไท่ซึ่งเสวยหยวน

จางเสี่ยวจิ้งเห็นชนวนระเบิดลูกใหม่แล้วก็ระบายลมหายใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง ชนวนนี้ใช้ได้ทำจากเถาไม้หมาเถิง* แขน้ำมัน จุดติดง่าย แต่ดับยาก ข้อเสียคือไหม้ช้า กว่าจะไหม้เข้าไปในปล้องใฝ่อย่างน้อย ต้องใช้เวลาติดนิ้วเจ็ดแปดครั้ง จะระเบิดอย่างน้อยต้องหลังจากผ่าน ชั่วโมงติดนิ้วสิบครั้ง

จางเสี่ยวจิ้งโยนชุดไฟทิ้ง ลูกขึ้นปราดไปที่ประตูหอยอดหวังจะสามารถชะลอกุ่มทหารด้านหลัง ขอเพียงถ่วงได้สักครู่ก็มีเวลาเพียงพอให้ระเบิด

เป็นที่น่าหัวร่อเยาะหยันยิ่ง ภายในเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งชั่วยาม นี่เป็นครั้งที่สองที่จางเสี่ยวจิ้งประสบเหตุการณ์คล้ายกันในที่เดียวกันที่น่าหยันเสียยิ่งกว่าอีกก็คือกลุ่มคนที่ด้านนอกทั้งสองกลุ่มต่างก็เป็นศัตรูกัน

ทหารหลงอยู่กับทหารหลิวเป็นมาถึงหน้าประตูแล้ว หน้าไม้ของจางเสี่ยวจิ้งว่างเปล่าไร้ลูกดอก ในมือปราดจากอาวุธอื่นใดอีก ได้แต่ใช้สองมือเสียดเนื้อด้านทาน มันคำรามลั่น รื้อบานประตูหอยอดมาเป็นโล่ดันออกไป ชั่วโมงสั้นๆ กตทหารหลายนายล้มลง

ไม่ว่าจะเป็นพลหลิวเป็นหรือว่าพลหลงอยู่ล้วนเป็นยอดทหารในนครหลวง คัดจากหนึ่งในร้อย ด้านล่างบันไดมีทหารรุกขึ้นมาไม่ขาดสาย แรกกดเพิ่มมากขึ้นมีหยุดหย่อน เหล่าทหารแม้สู้ตัวต่อตัว มีอาจเทียบจางเสี่ยวจิ้ง ทว่ายามกุ่มมุ่มเป็นหมูกลับต่างออกไป จางเสี่ยวจิ้งได้แต่ใช้มือเปล่าจับบานประตู อาศัยทางเดินแคบเล็ก พยายามยันพวกมันไว้ด้านนอก คมดาบนับไม่ถ้วนฟันลงยังบานประตู

* หมาเถิง ในที่นี้อาจเป็นได้ทั้งหมาเถิง (พืชเถาในสกุลมะเมื่อย) และไฮวหมาเถิง (พืชเถาในสกุลหมาม่วย)

เศษไม้กระจัดกระจาย บานประตูกำลังจะกลายเป็นรั้วโปร่ง

ทหารหลงอยู่หนึ่งเห็นดาบได้ผลไม่เร็วทันใจจึงกางแขนออกโถม
ทับลงมาทั้งร่าง คนอื่นๆ เห็นแล้วก็พากันทำตาม จางเสี่ยวจิ้งมีอาจ
ต้านทานน้ำหนักรคนจำนวนมากปานนี้ ทำให้ถูกบานประตูพลิกกลับมาทับ
ขยับเขยื้อนมิได้

ตั้งแต่นั้นจวบจนกระทั่งบัดนี้ หยวนไฉ่จึงค่อยเป็นบันไดขึ้นมา
จางเสี่ยวจิ้งพอเห็นว่าเป็นขุนนางประจำจิ้งอันชื่อใหม่ที่ถูกมันข่มขวัญ
จนขวัญหนีดีฝอยหน้าประตูบ้านเฉาเฟินผู้นั้นก็ตะโกนดังลั่นว่า "ข้าบอก
ให้เจ้าไปพระราชวังชิงชิง ข้ามิใช่ปลวก! พวกเดียวกัน! พวกเดียวกัน!"

หยวนไฉ่จ้องหน้าจางเสี่ยวจิ้ง ในใจยิ่งสับสนว่าวุ่น เจ้าคนผู้นี้
ฆ่าคนของตนลืบกกว่าคนต่อหน้าต่อตา ข้ายังขู่ขวัญจนตนปัสสาวะ
ราดกางเกง แต่ก็จริงที่เพราะได้มันเป็นคนบอก ตนจึงมาถึงพระราชวัง
ชิงชิงนี้ หรือว่าจางเสี่ยวจิ้งถูกปรับรำจริง ๆ? ทว่าหยวนไฉ่ปฏิเสธ
ความคิดนี้อย่างรวดเร็ว เห็นอยู่ว่าชายตาเดียวหอบเหมิงหัวเหลย
มาระเบิดหอโคม พุทธการณนี้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกผู้ทุกนาย
ยังมีโศรกบฏอีกหรือ

พฤติกรรมขัดแย้งสารพันของนักโทษประหารตาเดียวผู้นี้ หยวนไฉ่
ผู้ฉลาดปราดเปรื่องขบคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกแม้แต่บ่อย หยวนไฉ่
ตัดสินใจเลิกขบคิด ถึงอย่างไรจับตัวเอาไว้ก่อนยอมเหมาะสมที่สุด!

"อย่าฟังคำมัน!" หยวนไฉ่กำลังจะกระแอมล้างลำคอถ้ายทอด
คำสั่งข้อต่อไป ทว่าเสียงจางเสี่ยวจิ้งกลับดังสวน

"หอโคมแห่งนี้เต็มไปด้วยเหมิงหัวเหลย กำลังจะระเบิดในไม่ช้า!
ต้องรีบส่งคนไปขัดขวาง!" จางเสี่ยวจิ้งตะโกนจากใต้บานประตู วาจา
ทำให้หยวนไฉ่ตัวสั่น รีบเงยหน้ามองหอโคมไท่ซิ่งเสวียนหยวน

น่าเสียดายด้านในโล่งกว้างเกินไป เห็นสิ่งใดไม่ชัดสักอย่าง

สวรรค์เอ๋ย หากหอคอยหลังนี้เต็มไปด้วยเหมิงหัวเหลย เช่นนี้แล้ว
แม้แต่พระราชวังชิงชิงทั้งวังก็ต้องขึ้นสวรรค์ไปด้วยหรือ สมองหยวนไฉ่
พลันมีนง

"นะ...นายท่าน! ระวัง!" ทหารหลงอยู่คนหนึ่งทันใดนั้นขึ้นไปยัง
หอยอด รั่วรั้งขึ้น บานประตูถูกรื้อออก ดังนั้นคนในทางเดินล้วน
มองเห็นฉากที่อยู่ด้านใน

ปีกกิเลนท่อนหนึ่งอยู่หลังเครื่องขับเคลื่อน ชนวนใหม่เข้าไปถึง
ในปล่องไฟแล้ว ลางสังหรณ์แห่งความตายอันเย็นยะเยือกโชนเข้าไป
หัวใจหยวนไฉ่ มันไม่พูดไม่จา กุมหัวกลิ้งตัวลงไปด้านข้างบันไดทันที
เหล่าทหารที่กดทับบนบานประตูเห็นอู่ร้างจางเสี่ยวจิ้งเมื่อเห็นหัวหน้า
หวาดกลัวเอียงนี้ก็พากันแตกฮือ

ชนวนที่ปีกกิเลนใหม่ถึงปลายสุด สะเก็ดไฟพุ่งออกมาจำนวนหนึ่ง
จากนั้นดับหายไป ทว่าจางเสี่ยวจิ้งรู้ว่านี่มิใช่ดับสนิท หากแต่หายเข้าไป
ในปล่องไฟ ก่อนปลุกอสุรกายอัคคีอันน่าสะพรึงกลัวตนหนึ่งตื่นขึ้น
อย่างรวดเร็ว

มันกำหมัดแน่น หลับตารอคอยเวลาที่ตนเองถูกเปลวเพลิงกลืน
กินแล้วหลุดพ้น

ติดนิ้วหนึ่งครั้ง ติดนิ้วสองครั้ง ติดนิ้วสามครั้ง...จนถึงติดนิ้ว
ครั้งที่ห้า ในหอยอดยังคงเงียบ จางเสี่ยวจิ้งไม่ได้ยินเสียงระเบิด
ที่คาดคิดไว้ ทว่ากลับรู้สึกใบหน้าร้อนแสบ มันลืมหายางเดียว เห็นลูกไฟ
ขนาดใหญ่ร้อนแรงหมุนคว้างอยู่ข้างเครื่องขับเคลื่อน

เหมิงหัวเหลยถูกนี้ด้าน!

จางเสี่ยวจิ้งพบสาเหตุอย่างรวดเร็ว การต่อสู้เมื่อสักครู่นี้ทำให้

ส่วนหางของปีกกิเลนชิ้นนี้ถูกกระแทกแตกออกเป็นร่อง น้ำมันเพลิงทมิฬเหนียวเหนอะสีดำไหลออกมาบนพื้น

เคล็ดลับการทำเหมืองหัวเหลยอยู่ที่ด้านในต้องอัดแน่น เก็บพลังน้ำมันไว้ด้านในจึงสามารถระเบิดได้ หากผนังฉีกขาด พลังรั่วออกมาจะเป็นเพียงไฟลุกไหม้ธรรมดา มีไฟทว่าไม่อาจจะระเบิด ก่อนหน้านี้เหมืองหัวเหลยบรรจุถึงที่พวกนักรบสุนัขป่าหูเจวี่ยนำมากลายเป็นระเบิดด้านหลายลูกก็เพราะปิดผนึกไม่ดี

เห็นชัดเจนว่าจางเสี่ยวจิ้งโชคไม่ดีพอ ส่วนหางของปีกกิเลนชิ้นนี้เสียหาย พลังรั่วออกมา ทำให้มันกลายเป็นเหมืองหัวเหลยที่ลุกไหม้ได้เท่านั้น ไฟลุกไหม้ย่อมรุนแรง ทว่ามีอาจทำอันใดต่อเครื่องขับเคลื่อนซึ่งหลอมสร้างจากเหล็ก

เครื่องขับเคลื่อนยังคงหมุนขับเคลื่อนเพลายักษ์ต่อไปอย่างเฉยเมยในกองเพลิงร้อนแรง จางเสี่ยวจิ้งจนปัญญาแล้ว ได้แต่หลับตามันท่วมเทถึงที่สุดแล้ว หรือนี่คือเจตนาสวรรค์?

ทหารกลุ่มนั้นที่หลบอยู่ด้านล่างหอบเห็นว่าไม่มีระเบิดก็เตรียมบุกเข้ามาอีกครั้ง ทันใดนั้นเองเสียงกระหึ่มก็ก้องดังสนั่นหวั่นไหวจากภายนอกแผ่เข้ามาในหอบ ผู้คนนับไม่ถ้วนในจัตุรัสพากันชูสองมือขึ้นตะโกนว่า "ประชันโคม! ประชันโคม! ประชันโคม!"

ขั้นตอนที่ขับให้การประชันโคมขึ้นถึงจุดสนุกสนานสุดยอดคือผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดโคมยืนอยู่บนหอบฉินเจิ้งอู่เป็น จักรพรรดิพระราชทานกิ่งหลิวที่งอกเป็นกิ่งแรกของปีนี้ในอุทยานหลวง ดนตรีบรรเลง 'บทเพลงซิงผิง'* มือของผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดโคมถือกิ่งหลิว

* บทเพลงซิงผิง (ซิงผิงเจวี่ย) เดิมเป็นชื่อเพลงของกองสังคีตหลวงในสมัยราชวงศ์ถัง ภายหลังใช้เป็นชื่อรูปแบบบทประพันธ์คำร้อง

ขึ้นจุดไฟแล้วโยนไปยังหอโคม เปลวไฟลุกฟุ้งขึ้น...ที่แท้แล้วมิได้ทำให้เกิดเปลวไฟขึ้นจริงๆ เป็นเพียงพิธีการเท่านั้น ฟากนี้โยนไป คนที่หอโคม ฟากนั้นจุดไฟพร้อมกัน เป็นสัญญาว่าฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมาถึง

เมื่อเสียงตะโกนว่า 'ประชันโคม' ดังมาถึง จางเสี่ยวจิ้งเข้าใจแล้ว หอโคมไฟที่ซึ่งเสวียนหยวนหลังนี้กำลังจะเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้าย อวี๋ฉางจะจุดไฟต้นทางในหอโคมให้เชว่เล่อฮั่วตัวก๊นกินทุกคน

ทว่ามีไช่ขณะนี้

เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายอย่างดี อวี๋ฉางจะลงมือกระทำสองอย่าง ขั้นแรก มันจะเปิดกลไกปกติให้ห้องโคมยี่สิบสี่ห้องค่อยๆ สว่างทีละห้อง ดึงจุดจักรพรรดิ หมู่เสนาอำมาตย์กับคณะทูตานุทูตนานาตินแดนมาด้านข้างหอฉินเจ็งอู่เป็น หลังจากห้องโคมสว่างทุกห้องแล้วอวี๋ฉางจะจุดระเบิดเหมิงหัวเหลยยี่สิบสี่ลูกที่ซ่อนไว้ก่อนหน้าให้ระเบิดพร้อมกัน จากนั้นจึงระเบิดเชว่เล่อฮั่วตัวที่ซ่อนอยู่ในเปลวไฟ

และหมายความว่าขอเพียงไฟในห้องโคมยี่สิบสี่ห้องยังไม่ทันสว่างทั้งหมด ก็ยังมีความหวังสุดท้าย

แววตาจางเสี่ยวจิ้งสาดประกายอันตราย มันดินรนออกจากใต้บานประตูลุกขึ้นยืน เหล่าทหารบุกเข้ามาด้วยท่าทางหวาดกลัว เป็นคำรบสอง จางเสี่ยวจิ้งไม่เอ่ยวาจา สองมือปิดหน้า วิ่งฝ่าเปลวไฟเข้าหอยอดอีกครั้ง

เหล่าทหารตกใจมาก เห็นชัดเจนว่าทางนั้นมีแต่ทางตายสายเดียว อีกทั้งเพลิงกำลังลุกไหม้รุนแรง หรือว่าคนผู้นี้อยากตาย? หยวนไจ่กลับมิกล้าดูแคลนนักโทษประหารผู้นี้ มันเร่งเร้าให้บริวารรีบบุกเข้าไปดูให้แน่ชัด

ทหารสองสามนายปราดไปด้านหน้าหอยอด เห็นเปลวไฟยัง

โหมแรง เครื่องขับเคลื่อนยังคงหมุนราบริ่น คนกลับหายไปแล้ว
 หยวนไฉ่พลันที่ได้ยินรายงานว่าคนหายไปแล้วก็วิ่งเข้ามาดูด้วยตัวเอง
 เงยหน้ามอง เห็นบนเพดานแตกออกเป็นโพรงใหญ่โพรงหนึ่ง

เมื่อครู่ตอนจางเสี่ยวจิ้งอิงอวีฉางพบว่าเพดานบางมาก ทำไว้เพียง
 ประดับตกแต่ง ศรของมันเจาะทะลุรูอย่างง่ายดาย มันกลับเข้าหอยอด
 อีกครั้ง หยิบมีดสั้นของกองพลสี่วิ่เป็นบนพื้น พันรอบรูทั้งสี่กลายเป็น
 ช่องใหญ่อย่างรวดเร็ว จากนั้นเหยียบปืนเครื่องขับเคลื่อนที่ร้อนเดือด
 ขึ้นไป เข้าสู่ส่วนในของหอโคมไท่ซึ่งเสวียนหยวน

เสียงหนึ่งดังออกมาจากในโพรง "หอโคมกำลังจะถูกเหมิงหัวเหลย
 ระเบิด รีบไปแจ้งเตือนโดยด่วน!" จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าวิ่งไกลออกไป

เหล่าทหารจะไล่ตาม กลับถูกหยวนไฉ่ห้ามไว้

"หากคนผู้นี้พูดถูก ตอนนี้ในหอโคมต้องเต็มไปด้วยเหมิงหัวเหลย
 อันตรายเกินไป" หยวนไฉ่หรือตา มองด้านในหอโคมอันมืดสนิทของ
 หอโคม กลางสังหรณ์มันยิ่งมายิ่งรุนแรง ตัดสินใจเด็ดขาดว่ามีอาจเข้าไป
 "พวกเราต้องรีบแจ้งเตือนคนด้านนอก"

"ท่านเมื่อครู่มิใช่บอกว่าอย่าได้เชื่อถือคำพูดของมันหรือหรือ"
 ทหารหัวโตท่าทางโง่มนายหนึ่งย้อนถาม

หยวนไฉ่ถลึงตาใส่ แต่มิได้อธิบายขยายความ ความจริงนั้น
 แม้แต่หยวนไฉ่เองก็ประหลาดใจ ไม่ทราบว่าจะสมควรปฏิบัติต่อจางเสี่ยวจิ้ง
 อย่างไรดี หากในหอโคมเต็มไปด้วยเหมิงหัวเหลยจริง มันก็ควรจะ
 รีบหนีมิใช่หรือ บัดนี้มันบุกเข้าไปด้านในแล้ว ไม่แยแสกระทั่งทหาร
 ที่ไล่ล่า หรือว่ายังคิดขัดขวาง? แท้จริงแล้วเป็นฝ่ายใดกันแน่

"ที่พวกเราตามจับแท้จริงแล้วเป็นคนดีหรือคนชั่วกันแน่" ทหาร
 โง่มหัศจรรย์นี้แหงนหน้ามอง สีหน้างุนงง

ครั้งนี้หยวนไฉมได้ตวาดว่า "ข้าไม่ทราบ แต่สิ่งหนึ่งที่สามารถ ยืนยันได้คือคนผู้นี้เป็นคนบ้า"

พริบตาที่ผู้ชนะป้ายไผ่แดงยอดโคมโยนคบไฟออกไป จัตุรัส หน้าพระราชวังชิงชิงพลันแปรเปลี่ยนเป็นเงียบกริบ คล้ายกับมีนักรบ ล่องหนเงือดดาบม่อตาว ใช้ดาบนั้นตัดสะบัดเสียงอึกทิกครึกโครมทั้งมวล ในดาบเดียว ไม่ว่าจะป็นชาวบ้านที่ครึกครื้นหรือนักแสดงบนรถ ประชันโคมที่คึกคัก ขุนนางเชื้อพระวงศ์รวมถึงเหล่าราชทูตที่ยังคง ยืนอยู่ขอบตาดฟ้า ล้วนเงียบงันพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย รอคอย ฉากตระการตาปรากฏ

หอคินเจ็๋งอยู่เป็นอยู่ใกล้กับหอคอไม้ไต้ซึ่งเสวียนหยวนมาก คบไฟนั้น ฝักกลางอากาศเป็นแนวโค้งงองาม ร่วงตกในฐานมังกกรเซิดเศียรที่ ตระเตรียมไว้ก่อน

หอคอไม้ไต้ซึ่งเสวียนหยวนสงบนิ่งไม่ไหวติง ยังคงตั้งตระหง่าน เฉยเมยอยู่ในความมืด รวากับมิแยแสบไฟที่เหินหาวมาเคาะประตู เสียงพึมพำระล่อน้อยๆ ดังขึ้นในฝูงชน เหล่าขุนนางบนหอกก็พากัน กระชิบ พวกมันกังวลใจว่าจะเกิดความผิดพลาดได้ขึ้น

ผ่านไปไม่นานเสียงเอี้ยดอาดคล้ายสัตว์ร้ายหิมาคำรามแผ่วเบา ดังมาจากในหอคอ ขับไล่ความสงสัยของทุกผู้ทุกคน พวกมันแหงน หน้าพร้อมกัน สังเกตเห็นแขนยักษ์ปานแขนของควาผู้เริ่มหมუნ ขับเคลื่อนห้องโคมยี่สิบสี่ห้องที่ขอบนอกของหอคอให้หมუნซ้ำๆ สลับขึ้นและลงมิขาดตอน

ที่หมუნขึ้นบนสุดของหอคอไม้ไต้ซึ่งเสวียนหยวนก่อนคือห้องโคม นิทานเรื่อง 'เมตตารธรรม' แรกสุดสว่างด้วยเทียนเล่มน้อยไม่กี่เล่ม

พอมองเห็นเงาคนในห้องกำลังเคลื่อนไหวเลื่อนราง จางเสี่ยวจิ้งเคลื่อนตัวเชื่องช้าผ่านยอดหอโคม ลอดใต้แผ่นปัดรูปมังกรชวन्हีหนึ่งในบุตรมังกรทั้งเก้าไป เมื่อห้องโคมเคลื่อนไปด้านหน้า แผ่นปัดที่ยึดติดบนโครงก็ปิดปากกรวยเหลี่ยมที่ส่วนบนของห้องเปิดออก

ยามปากกรวยเหลี่ยมเปิดออกนั่นเอง น้ำมันตะเกียงด้านในก็ไหลออกมา รินไปตามรางรอบห้องโคม สุดท้ายไหลไปถึงเทียนเล่มน้อยไม่กี่เล่ม เกือบจะในพริบตาน้ำมันตะเกียงในรางกลายเป็นวิถีเพลิงหนึ่งสาย จุดเทียนขารูปมังกรใหญ่หลายสิบเล่มที่อยู่ข้างรางติดพีบ

ห้องโคมสว่างไสวทั่วทั้งห้องทันที คล้ายดวงดาวเจ็ดจ่าเปล่งแสงกลางรัตติกาลมองจากเบื้องสูงลงมายังโลกมนุษย์ด้วยสายตาเหยียดหยาม แสงของมันตัดกับราตรีมืดมิดอย่างเด่นชัด บรรดาผู้ล้อมชมล้วนเห็นชัดเจน ในห้องมีบุรุษผู้หนึ่งยืนมือโพล่หลัง พักหน้าต่อเนือง หมู่สุกุนาทั้งนางแอร่ สาลิกา เขี้ยว อินทรีโอบบินอยู่รอบด้าน ตาข่ายใหญ่ผืนหนึ่งยกขึ้นสามด้าน ปล่อยลงมาเพียงด้านเดียว

นี่คือเรื่อง 'เปิดตาข่ายหนึ่งด้าน' เป็นตำนานเกี่ยวกับกษัตริย์ทั้งแห่งราชวงศ์ซาง* แสดงคุณธรรมเรื่องเมตตาธรรม หุ่นโคมรูปบุรุษคือกษัตริย์ทั้ง โคมรูปหมูนกข้างกายประดิษฐ์ได้วิจิตรยิ่งนัก ใช้ขนนกจริงปะติดเป็นตัว ยิ่งกว่านั้นสองปีกของนกแต่ละตัวยังกระพือบินขึ้นลงเหมือนบินออกจากตาข่ายจริงๆ

หมู่ผู้ชมต่างอ้าปากค้าง ตะลึงไปกับภาพเบื้องหน้า พวกมันหาได้เคยพบเห็นฉากงามล้ำเยี่ยงนี้มาก่อน หมู่หุ่นโคมสูงลิบลับบนนั้น

* 'เปิดตาข่ายหนึ่งด้าน' เป็นตำนานของ 'หัง' ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ซาง ครองราชย์ช่วง 1675-1646 ปีก่อนคริสตกาล ผู้ได้รับกล่าวขานว่าทรงมีเมตตาต่อสรรพชีวิต ครั้งหนึ่งทรงพบคนดึกก่นด้วยตาข่ายยักษ์เกรงว่านกจะสูญพันธุ์ จึงขอให้ลดขนาดตาข่ายแล้วเปิดมุมข้างหนึ่ง ให้นักที่ตัวเล็กหนีรอดได้

เคลื่อนไหวได้เองราวกับมีชีวิตจริง เคียงคู่ไปกับห้องโคมรอบนอกที่กำลังเคลื่อนช้าๆ แพร่หลากสีสีมุ่มพลิวไสว แสงพรรณรายล้อมระยับผู้ชมต่างดื่มด่ำ บางคนถึงกับคุกเข่าลงกับพื้นกราบไหว้ เจกเช่นกราบไหว้เทพเขียนซึ่งจุติลงมาบังโลกมนุษย์

ในอีกครั้งช้อยามจากนี้ไปยังมีภาพมหัศจรรย์เช่นเดียวกันนี้อีกยี่สิบสามภาพทยอยสว่างไสว ทุกผู้ทุกคนต่างสะกดความตื่นตื้นยินดีในใจ กลั้นหายใจรอคอยความงดงามที่กำลังจะมาถึง

จางเสี่ยวจิ้งผู้อยู่ในหอโคมหาได้สนุกสนานเช่นผู้คนด้านนอก มันอาศัยความจำเมื่อสักครู่ค้นหาทางไปชั้นเพลายักษ์ อวิชางสมควรควบคุมกลไกอยู่ที่นั่น มันไม่กังวลว่าทิศทางจะผิดพลาด เพราะว่เสาของเพลายักษ์ที่เป็นแกนกลางของหอโคมมีอาจเคลื่อนเอียงเด็ดขาด...นี่เห็นชัดเจนมาก

ทว่าเมื่อหอโคมเริ่มต้นหมุนทำให้ด้านในนี้ซับซ้อนยิ่งขึ้น เสาหมุนแผ่นไม้แขวนกับเสาไม้ แกนแขวนที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ก่อเกิดเป็นเขาวงกตอันซับซ้อน อีกทั้งเขาวงกตนี้หมุนเปลี่ยนแปลงไม่หยุด จางเสี่ยวจิ้งพยายามเบิกตากระโดดไปตามแผ่นไม้

เพียงหนึ่งสิ่งที่พอประโลมจิตใจคือเมื่อห้องโคมทยอยสว่างขึ้นทีละห้อง แสงสว่างในหอเพียงพอ มีต้องค้นหาทางมะงุมมะงาหราในความมืดอีกแล้ว

จางเสี่ยวจิ้งป็นขึ้นไปไม่หยุด พลันพบว่าร่างกายตนเองนำกังวลวิ่งหลายก้าวก็มิอาจไม่หยุดพักหอบหายใจ เข้าวันนี้นับแต่ออกจากคูกนักโทษประหารมันก็ยังมิได้หยุดได้รับบาดเจ็บหลายครั้ง ได้พักผ่อนช่วงสั้นๆ ที่วัดชือเปยเท่านั้น แม้เป็นบุรุษหลอมขึ้นจากเหล็ก เกรงว่าก็คล้ายหน้าไม้สิ้นแรงยั้งแล้ว

จางเสี่ยวจิ้งกังวลใจมาก ห่วงว่าจะมีอาจรับมืออวี๋ฉาง คนผู้นั้น เป็นมือสังหารสุดอันตราย ในสภาพซับซ้อนเช่นนี้มันยิ่งได้เปรียบมาก ตนเองมีโอกาสได้ชัยชนะน้อยมากจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนกลยุทธ์

มันแหงนหน้ามอง เวลานี้ห้องโคมสี่ห้องสว่างแล้ว ส่วนชั้น เพลายักษ์ยังอยู่ด้านบนสูงขึ้นไปหลายสิบจ้าว จางเสี่ยวจิ้งครุ่นคิดครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าตะโกนว่า "อวี๋ฉาง เจ้ากับข้ามาสู้ตัดสินกัน!"

เสียงสะท้อนไปมาในหอโคมยาวนาน ไร้เสียงตอบ จางเสี่ยวจิ้ง เดิมคิดใช้ตนเองเป็นเหยื่อล่ออวี๋ฉางออกมา เห็นชัดเจนว่าฝ่ายตรงข้าม ไม่แยแส

จางเสี่ยวจิ้งได้แต่กัดฟัน สงบจิตใจพลาถกระโดดขึ้นด้านบน คิดไม่ถึงว่าหอโคมพลันเกิดความเปลี่ยนแปลงในเวลาอันสั้น แผ่นไม้แขวน พลิกเคลื่อน ทันใดนั้นเพดานเหยียบถูกอากาศเกือบร่วงตกลงไป ยังดีที่จางเสี่ยวจิ้งสายตาคมมือไวคว้าจับเชือกปอใหญ่ที่ห้อยอยู่ได้ ร่างที่ เกือบตกจึงแขวนกลางอากาศ

มันใช้ปากคาบมิดสัน ชักสองมือสลับกันเหินยวตัวขึ้นไป ผืนปิ่น ขึ้นไปได้เล็กน้อย แกว่งร่างไปมา เหวี่ยงร่างไปถึงร่องที่อยู่มีโกลนัก จางเสี่ยวจิ้งเพิ่งเหยียบเท้า เชือกนั้นก็รับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว พลอย ดิ่งเอาแผ่นไม้แขวนด้านบนหลายแผ่นตกลงไปถึงฐานหอโคมเสียง โครมคราม

เมื่อเป็นเช่นนี้ทางขึ้นสู่ด้านบนจึงขาดสะบั้น จางเสี่ยวจิ้งเหมือน ถูกกักตัวอยู่ในร่องแคบเล็กนี้ ขึ้นบนลงล่างล้วนลำบาก

จุดที่จางเสี่ยวจิ้งอยู่เป็นจะอวยเหยี่ยวที่ยื่นออกไป นี่เป็นช่อง ตรวจจสอบที่นายช่างใช้ปรับแขนหมุนห้องโคม ยื่นหัวออกไปจากจุดนี้ สามารถเห็นแขนหมุนเคลื่อนผ่านเบื้องหน้า แกนแขนบิดเอียงหรือไม่

ล้วนเห็นชัดเจน สาเหตุที่ตั้งชื่อ 'จะงอยเหยี่ยว' หนึ่งเพราะว่าที่ยืนแคบ เล็กมาก ลักษณะเหมือนปากนก สองเพราะว่าสายตานกเหยี่ยว แหลมคมที่สุด สามารถมองเห็นสิ่งผิดพลาดที่เล็กที่สุด

ทางที่แขนหมุนเคลื่อนที่ไปมีช่องจะงอยเหยี่ยวเป็นระยะสม่ำเสมอ เท่าๆ กัน หากจางเสี่ยวจึงคิดป็นขึ้นต่อไปอีกมีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น ก็คือป็นจากด้านในออกไปที่ช่องด้านนอกหอคอย โหนจับแขนหมุนที่ เคลื่อนขึ้นเชื่องช้า แขนวางขึ้นไปถึงช่องตรวจสอบที่อยู่สูงกว่า จากนั้น กระโดดเข้าในหอคอยอีกครั้ง

นี่เป็นเส้นทางอันตรายสุดขีด แขนหมุนของหอคอยเป็นไม้กลม ขนาดใหญ่ ขัดผิวจนเรียบลื่นเป็นประกาย คว่าจับไม่ถนัด หากพลาดพลั้ง เพียงเล็กน้อยก็ต้องร่วงตกลงไปด้านล่างหอ กระแทกพื้นกลายเป็น ก้อนเนื้อแหลกละเอียด แม้โชคดีคว่าจับได้ แต่จะรักษาสมดุลในขณะที่ หมุนเคลื่อนต่อเนื่องได้หรือไม่ และจะกระโดดออกในเวลาที่เหมาะสม ได้หรือไม่ก็ยังมีอายุได้

บัดนี้โคมห้องที่ห้าไฟสว่างขึ้นแล้ว เวลากระชั้นกว่าเก่า จางเสี่ยวจึง ไร้ทางเลือกอื่น ได้แต่ป็นออกไปด้านนอก ตำแหน่งนี้สูงจากพื้นล่าง สี่สิบกว่าช่อ ผู้คนบนพื้นล่างและสิ่งต่างๆ ดูคล้ายเป็นมดตัวจ้อย ลมราตรีพัดหวีดหวิว แทบจะทำให้มันลึ้มตาไม่ขึ้น

แขนหมุนอันหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปกำลังเคลื่อนมาช้าๆ จางเสี่ยวจึง จ้องเขม็ง คະเนความเร็วกับระยะห่าง มันปราศจากความมั่นใจ ทว่า นี่เป็นทางเลือกเพียงทางเดียวในยามนี้

ด้านนอกหอคอยมีแขนหมุนแปดอัน แต่ละอันขับเคลื่อนห้องโคม สามห้อง แกนเหล่านี้ทาสีดำ เมื่อเป็นเช่นนี้แขนดำจึงกลมกลืนกับ ห้องฟ้าราตรี ผู้มาชมโคมไฟมองจากระยะไกลเห็นคล้ายห้องโคมลอย

อยู่กลางเวหา สำหรับจางเสี่ยวจิ้งแล้วทำให้คำนวณคลาดเคลื่อนได้ง่าย

เหวินฉู่จี้เอ๋ย หากเห็นว่าข้าทำถูกแล้วก็ช่วยคุ้มครองข้าด้วยเถิด

จางเสี่ยวจิ้งภาวนาในใจ จากนั้นเสียบมีดไว้ด้านหลัง ปีนออกไป

ด้านนอกหอโคม มันมิได้รอคอยและมีได้ดังเล เวลาที่การรอคอยและ

ดังเลคือเรื่องฟุ่มเฟือยที่สุด จางเสี่ยวจิ้งกระโจนออกไปกลางอากาศ

เหยียดสองแขนไปหาแขนหมูน มันพบว่าเลือกทิศทางถูกต้อง ทว่า

คะเนความเร็วผิดไป ก่อนจะคว่ำกอดแขนหมู่นี้ ร่างก็ปะทะหนักหน่วง

จางเสี่ยวจิ้งปะทะอย่างแรงครั้งนี้ถึงกับเห็นเดือนเห็นดาว เกือบ

หมดสติ เคราะห์ดีที่แขนขามันเหยียดออกแล้วขอเข้า เหมือนลิงกอด

ปลายท่อนไม้ไม้ใหญ่แน่นสุดชีวิต สุดท้ายจึงไม่ร่วงหล่น แขนหมู่น

ส่งเสียงเอี๊ยดเบาๆ สั่นสะท้านหลายครั้งแล้วเคลื่อนขึ้นบนต่อไป

หนึ่งในสามของวงล้อหอโคมไท่ซิ่งเสวียนหยวนในเวลา

ทยอยสว่างขึ้นตามลำดับ แต่ละห้องสว่างไสวจิตจ้า ราษฎรต่ำถึง

ขึ้นชอบฉากอัศจรรย์เทพเซียนเช่นนี้ที่สุด มิตระหนี่เสียงโห่ร้องชื่นชม

ของตนแม้แต่น้อย สายตาของทุกคนจับจ้องที่ภาพมหัศจรรย์ในแดนดิน

อันสุดแสนวิจิตรตระการตาเหล่านี้ หากได้สังเกตเห็นที่แขนหมู่นี่ดำสนิท

ว่ามีคนที่พยายามช่วยชีวิตพวกมันกำลังปีนขึ้นกลางเวหาแต่อย่างใด

ผ่านไปครู่หนึ่งสายตาจางเสี่ยวจิ้งคุ้นเคยขึ้นบ้างแล้ว มันหอบหายใจ

หนักๆ ทางปาก กล้ามเนื้อปอดรุนแรง ทว่ามีกลิ่นคล้ายออก แขนงร่วง

อยู่บนแขนหมู่นคล้ายคนจมน้ำคิดว่าจับขอนไม้ลอยน้ำ ลมหนาวพัดมา

ทำให้มวยผมที่คล้ายออกแล้วของมันถูกพัดสยาย

มันเอี้ยวคออย่างยากลำบาก เห็นผนังด้านนอกของหอโคมที่

เบื้องหน้ากำลังลดต่ำลงช้าๆ สูงขึ้นไปอีกราวสิบชื่อมีบางสิ่งคล้าย

จะงอยของนกเหยี่ยวยื่นออก

นั่นก็คือเป้าหมาย

รออีกเพียงราวชั่วเวลาติดนิ้วสิบห้าครั้ง แขนหมุนก็จะหมุนมาถึงข้างช่องจะงอยเหยี่ยว เป็นจังหวะกระโดดกลับหอโคมที่ดีที่สุด ทว่าขณะนี้จางเสี่ยวจิ้งกลับพบว่าท่าร่างของตนเองผิดแล้ว ท่าร่างตอนนี้ทำได้เพียงผืนให้มีถูกสะบัดตอกจากแขนหมุน ไม่มีแรงส่งพอสําหรับกระโจนจากกลางอากาศ

จางเสี่ยวจิ้งแนบร่างกับท่อนไม้ไผ่ เริ่มขยับกาย ค่อยๆ ผ่อนคลายสองเท้า ถ้ายแรงกดไว้ที่สองมือซึ่งกดแน่น รู้สึกหวาดเสียวยิ่งนักเกือบร่วงตกหลายครั้ง กว่าจะปรับท่ามาห้อยร่างด้วยสองแขนก็แทบกระอัก คนเริ่มแกว่งไปมาอย่างแรงเหมือนตุ้มนํ้าหนักเครื่องชั่ง

เมื่อระยะห่างระหว่างตัวเองกับจะงอยเหยี่ยวมาถึงระยะสั้นที่สุดจางเสี่ยวจิ้งก็ปล่อยมือ ร่างตกจากแขนหมุน พุ่งไปหอโคม เสียงดังแควก ร่างมันกระแทกแพรปิดโครงแตกออกเป็นรูใหญ่ หลุดเข้าไปในหอโคมจางเสี่ยวจิ้งรีบพลิกร่าง มือขวาคิดว่าจะงอยเหยี่ยวสุดชีวิต แขนว้างเอาไว้ได้โดยไม่ร่วงหล่น

ทางเดินเชื่อมมายังจะงอยเหยี่ยวตัวนี้ยังมีเสียหายนะจางเสี่ยวจิ้งถีบสองเท้าไปมาหลายครั้ง คืบเคลื่อนมาถึงขอบ จากนั้นพลิกร่างเมื่อขึ้นไปได้จางเสี่ยวจิ้งก็หมอบแทบพื้นหอบไม่หยุด

รู้ดีว่าเวลาเหลือน้อยมาก ทว่าร่างกายของจางเสี่ยวจิ้งถึงขีดสุดแล้ว การเค้นพลังต่อเนื่องรอบนี้เวลาไม่ยาวแต่รีดใช้เร็วแรงไปหมดสิ้น โดยเฉพาะข้อมือขวา เพราะเมื่อสักครู่รับนํ้าหนักร่างกายทั้งหมด กล้ามเนื้อใกล้จะกระตุก

มันงยหน้านับห้องโคม บัดนี้สว่างถึงห้องที่สิบ ผุ่งชนในจัตุรัสหน้าพระราชวังชิงชิ่งรู้จังหวะเวลาที่หอโคมจะสว่าง เมื่อห้องโคมห้องใด

สว่างขึ้นพวกมันก็โห่ร้องขึ้นพร้อมกัน จากนั้นเสียงโห่ร้องทยอยเบาลง รอห้องโคมอีกห้องเปล่งแสง ยามนี้ในหอฉินเจิ้งผู้เป็นแทบว่างเปล่า ไร้ผู้คนแล้ว แยกเหวอในงานเลี้ยงพากันออกมายังระเบียงสูงด้านนอก มองภาพงดงามตระการตาจากระยะไกล

สิบห้า...สิบห้า...ขอเพียงยืนหยัด ลูกขึ้นได้ก่อนโคมห้องที่สิบห้า สว่างก็ยังทัน...ยังทัน...จางเสี่ยวจิ้งบอกตัวเอง มันเกือบฉันทนต่อไป มิได้แล้ว จำเป็นต้องพักสักครู่ ทว่าพลันที่ได้พัก ร่างกายก็มึนคิด เคลื่อนไหวอีก

จางเสี่ยวจิ้งหุบมีดกรีดแกวข้อมือตนเองอย่างดูดน ความเจ็บปวด คล้ายเหล็กแหลมเผาไฟจนแดง รีดเค้นความเหนียวมหาญสุดท้ายในร่าง ออกมา มันกัดฟันฝืนยืน เดินโซเซขึ้นด้านบน

ที่นี่ใกล้ชั้นเพลาญักษ์มาก ทันทีที่จางเสี่ยวจิ้งเงยหน้าก็เห็นพื้นไม้ เหนือหัวกำลังหมุนเข็มนาฬิกา

ชั้นเพลาญักษ์เป็นศูนย์กลางของหอโคมไท่ซึ่งเสเวียนหยวน ลักษณะเด่นชัดที่สุดของมันคือพื้นไม้สีน้ำตาลเหลืองรูปวงแหวน ขนาดใหญ่มากซึ่งประกบอยู่รอบเพลาญักษ์ กว้างกินเนื้อที่ด้านใน หอโคมทั้งหมด มองดูเหมือนพื้นกำลังหมุนเคลื่อน

จางเสี่ยวจิ้งหุบมีดมาถือ ชั่งน้ำหนักในมืออีกครั้ง เดินขึ้นบันได สู่อันบน มันย่องพลางกลั่นลมหายใจพยายามมิให้เกิดเสียง ทว่า พลันที่เหยียบขั้นบันได ประกายแสงเย็นเยือกก็จู่โจมทันที เคราะห์ดี จางเสี่ยวจิ้งเตรียมรับมือไว้ก่อนแล้ว หุบป้ายไม้บนพื้นต่างโล่ ยืนบังหน้า

แสงหนาวเหน็บกวาดมา ป้ายไม้สะบัดแยกสองส่วนทันใด จางเสี่ยวจิ้งฉวยโอกาสพุ่งเข้าไปในชั้นเพลาญักษ์แล้วฟันสวน อวี๋ฉาง

ซุ่มอยู่ปากบันได มีเพียงแขนเดียวที่ใช้การได้ รับมีดไม่ทันจึง
กิ้งถอยหลังหลบคมมีดของจางเสี่ยวจิ้ง

ทว่าที่น่าประหลาดคืออวี๋ฉางกลับมิได้โต้กลับ หากแต่ถอยหลัง
ไปหลายก้าว เผยให้เห็นสีหน้าพึงพอใจอันโหดเหี้ยม "เจ้ายังไม่ตาย
ก็ประเสริฐ ช้ารอเจ้านานแล้ว" เสียงแหบแห้งดังคู่กับเสียงเอี้ยดอาด
ในห้องเพลายักษ์

จางเสี่ยวจิ้งก็หาได้รับร้อนนุกเข้าไป มันทิดถ่วงเวลาพื้นคืบกำลัง
สั๊กเล็กน้อย ดั่งนั้นสองคนสามตาประสานสบ ทั้งสองห่างกันหลายสิบก้าว
ประจันหน้ากัน พื้นไม้ไผ่เท้าของทั้งสองกำลังหมุนไปช้าๆ ทำให้
ฉากหลังของพวกมันเปลี่ยนไปมาคล้ายโคมม้ายอง* บัดเดียวสว่าง
บัดเดียวมืด สีหน้าของทั้งสองก็แปรเปลี่ยนอย่างประหลาด

ทันใดนั้นจางเสี่ยวจิ้งสังเกตเห็น ด้านหลังอวี๋ฉางมีแท่นไม้สี่เหลี่ยม
ภายนอกทาสีดำ ด้านบนมีก้านยาวสะดุดตาสองอัน ก้านหนึ่งสีน้ำเงิน
แกมม่วง ก้านหนึ่งสีแดงเข้ม นั้นสมควรเป็นที่ตั้งศูนย์กลางควบคุม
ระเบิดเพลายักษ์ แผนชั้นสุดท้ายของเซียวกยูมีอาจไม่ใช่คนควบคุม ดั่งนั้น
อวี๋ฉางจิ้งจึงอยู่ที่นี้ถึงช่วงสุดท้าย ขอเพียงทำลายคนผู้นี้ แผนชั่วร้ายนี้
ก็นับว่าล้มเหลว

"เหตุใดเจ้าจึงไม่บอกเซียวกยู" จางเสี่ยวจิ้งถาม

"ไม่มีประโยชน์ คนผู้นั้นไม่ฆ่าเจ้าแน่นอน ข้างมือเองวางใจกว่า"
อวี๋ฉางเสียวริมฝีปาก ประกายตาเปี่ยมรังสีสังหาร

"ดั่งนั้นเจ้าจึงมิได้เปิดโปงข้า แต่กลับสังหารเหมาซุ่น?"

"มิผิด เมื่อเหมาซุ่นตาย ไม่มีปีกิกิเลน เจ้าคิดซัดขวางก็ปราศจาก

* โคมม้ายอง คือโคมไฟสวยงามชนิดหนึ่ง ตกแต่งด้วยกระดาษที่ตัดเป็นรูปม้าหรือรูปอื่นๆ เมื่อจุดไฟด้าน
ในโคมจะหมุน เกิดเป็นภาพเคลื่อนไหว

ทางเลือกอื่น มีแต่ต้องขึ้นหอนาหาข้า เมื่อเป็นเช่นนี้ข้ายอมควมคุม
กลไกในหอโคมอย่างวางใจ ถือเป็นโอกาสสรรเจ้าขึ้นมาเป็นสหayerร่วมทาง
ตายด้วยกัน ภารกิจทั้งสองเรื่องข้าล้วนไม่เสียงาน"

จางเสี่ยวจิงขมวดคิ้ว กล่าวว่า "เช่นนั้นเจ้ารู้หรือไม่ เชี่ยวกวย
ต้องการให้เจ้าตาย"

แรกเริ่มมันเข้าใจว่าจะทำให้อวีฉางตกใจเคียดแค้น จากนั้น
เล็กลุ่มความคิดระเบิดหอนาหา หากอวีฉางกลับตอบอย่างจริงจังว่า
"แล้วจะเป็นไร ข้ารับปากมันจะกระทำเรื่องต่างๆ ให้สิบอย่าง นี่ก็เป็น
ภารกิจสุดท้าย ไม่มีทางลุ่มเล็กกลางคันเพียงเพราะมันคิดจะฆ่าข้า"

จางเสี่ยวจิงคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าอวีฉางจะเป็นคนรักษาคำพูดถึงเพียงนี้
อวีฉางยื่นมือออกมา จ้องมันเขม็งราวกับสัตว์ป่าดุร้าย ตระเตรียมลงมือ
จางเสี่ยวจิงพยายามลวงล่อ "เจ้าหยุดกลไกเสียก่อน ข้ารับปาก
จะออกไปประลองกับเจ้า"

"ไม่ ที่นี้ดีพร้อมทุกสิ่งแล้ว!"

วจาเพ่งจบอวีฉางก็พุ่งเข้ามาปานปีศาจ ทำร่างมันเร็วมาก
จางเสี่ยวจิงมีอาจหลบได้ ได้แต่ยกมีดสั้นปะทะตั้งรับโดยตรง บังเกิด
เสียงสาดไสของโลหะกระทบกันสิบกว่าครั้งในห้องเพลายักษ์

พลังจุมโจมของอวีฉางอาศัยความรวดเร็ว เน้นจุมโจมฉับพลัน ดังนั้น
เมื่อจางเสี่ยวจิงสงบใจ ทุ่มสมาธิและกำลังทั้งหมดต้านรับ ภายในเวลา
อันสั้นอวีฉางไม่พบช่องว่างทำอันตรายได้ อวีฉางจุมโจมหลายครั้ง
เมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล ทันใดนั้นมันถอยออก อาศัยจุดเด่นวิชาตัวเบา
พลิวขึ้นโคจรโคมใกล้ชั้นเพลายักษ์

โครงไม้บริเวณนี้ประสานถี่ยิบ หนาแน่นเสียยิ่งกว่าผืนป่าในขุนเขา
เสียอีก อวีฉางพุ่งไปมาอยู่ในนั้น ไม่ช้าจางเสี่ยวจิงก็ไม่พบเห็นร่องรอย

มันแล้ว เหลียวซ้ายมองขวา ไม่รู้ว่ามือสังหารตัวอันตรายนี้จะจู่โจม จากตำแหน่งใด

จางเสี่ยวจิ้งเปี่ยมประสบการณ์ต่อสู้ รู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้ มีโอกาสถูกฝ่ายตรงข้ามควบคุมจังหวะอย่างเด็ดขาด มันคิดครุ่นหนึ่ง ทันใด นั้นถอยหลังเร็วรีหลายก้าว หลังพิงผนังด้านในของหอโคม สองเท้าเหยียบท่อนไผ่ที่ยื่นออกมา

ชั้นเพลายักษ์ทั้งชั้นนอกจากตัวแกนเพลายักษ์แล้ว พื้นไม้ ล้วนหมุนอย่างเชื่องช้าตลอดเวลา จางเสี่ยวจิ้งหลังพิงผนังหอโคม สองเท้ายืนบนท่อนไผ่ยื่นหนึ่ง มันใจได้ว่าจะไม่ถูกจู่โจมจากด้านหลัง สอง ร่างไม้หมุนไปตามพื้น เช่นนี้แล้วเพียงรอดคอยสักครู่ แทนไม้สี่เหลี่ยมควบคุมเครื่องขับเคลื่อนก็จะหมุนเคลื่อนมาถึงเบื้องหน้ามันเอง

เป้าหมายของมันมิใช่คิดฆ่าอวีฉาง คิดเพียงแต่ทำลายแท่นกลไก จางเสี่ยวจิ้งเลือกยืนตำแหน่งนี้สามารถกุมความได้เปรียบ ใช้หลักการ ไม่แปรเปลี่ยนรับมือเมื่อแปรเปลี่ยน อวีฉางมีเพียงต่อสู้ปะทะกับมัน ซึ่งหน้า หรือไม้ก็เบิกตามองแท่นกลไกหมุนมาถึงเบื้องหน้ามัน จากนั้น ถูกทำลายเท่านั้น

จริงดังคาด เมื่อจางเสี่ยวจิ้งยืนตำแหน่งเช่นนี้ อวีฉางก็มอง สถานการณ์ออก รู้ว่าตนเองมีอาจไม่ปรากฏตัว มันกระโดดไม่กี่ครั้ง พุ่งจากโครงไผ่มาอย่างดูร้าย เป็นทิศทางอันเหลือเชื่อ จางเสี่ยวจิ้ง หลังพิงผนัง แยกแยะทิศทางลอบจู่โจมอย่างง่ายตาย สะบัดมีดสั้น เสี่ยงกระจ่างใสตั้งขึ้น ด้านรับการลอบจู่โจมได้อีกหนึ่งครั้ง

อวีฉางชำนาญยุทธวิธีลอบจู่โจม หากพลาดก็ล่าถอยทันที มันกระทำจนเป็นนิสัย มีดในมือจางเสี่ยวจิ้งควงคว้านเร็วรี พัวพัน ฝ่ายตรงข้าม ลากมันเข้าสู่การต่อสู้พัวพัน ทั้งสองต่างมีส่วนได้เปรียบ

เสียเปรียบ จางเสี่ยวจิ้งเสียเปรียบที่ไร้เรี่ยวแรง พละกำลังไม่พอ ส่วน
อวีฉางแขนข้างหนึ่งบาดเจ็บ ยามเฉพาจะหน้านี้ถือว่าต่อสู้กำกึ่ง

"เจ้าจะต้านรับได้นานเท่าไร" อวีฉางต่อสู้พลาจตุวาด

"เยี่ยงเดียวกันๆ" จางเสี่ยวจิ้งแยกเขี้ยว

เวลานี้ห้องโคมदानบนสว่างสืบห้าห้องแล้ว เหลืออีกเก้าห้องยังมี
มิได้หมุนเคลื่อนขึ้นถึงยอดสุดที่จุดไฟติดสว่าง หากอวีฉางถูกพัวพัน
อยู่ที่นี้ยอมไม่มีคนเปิดกลไก ทำให้ปีกกิเลนของห้องโคมทั้งยี่สิบสี่ห้อง
ระเบิด

ดังนั้นทั้งสองคนผู้ใดล้วนไม่สามารถลากถ่วงเวลาเนิ่นนาน

เมื่อเห็นว่าแท่นกลไกกำลังจะเคลื่อนมาถึง อวีฉางเร่งจู่โจมเร็วขึ้น
คิดสะกดจางเสี่ยวจิ้งเอาไว้ จางเสี่ยวจิ้งก็ไม่ถอย ไต่กลับเช่นเดียวกัน
เมื่อปรากฏช่องว่างขึ้นท่ามกลางการต่อสู้ปานพายุคลั่ง แขนเสื้อข้าง
ที่บาดเจ็บของอวีฉางพลันสะบัดอย่างมีคาคคิต 'น้ำกรดเขียว' หลายหยด
พุ่งออกจากปากแขนเสื้อ ตรงเข้าหาจางเสี่ยวจิ้ง

ผู้ใดจะทราบได้ว่าจางเสี่ยวจิ้งระวังป้องกันกระบวนท่านี้ไว้แต่แรก
แล้ว มีดสั้นพลิกขวาง ซ้อมมือหมุนครึ่งตามท่วงท่า ใบมีดกว้างกระแทก
ของเหลวสีเขียวที่พุ่งเข้ามาสะท้อนกลับไป มีของเหลวสีเขียวหยดหนึ่ง
กระแทบไหล่ซ้ายอวีฉาง บังเกิดเสียงจู่ฉ่าบนเนื้อผ้า

หัวไหล่อวีฉางปวดปลาบอย่างยิ่ง มีอาจไม่หัวคิวกระดูก มันเป็น
มือสังหารในเงามืด ต่อสู้พัวพันซึ่งหน้ากับศัตรูยาวนานเช่นนี้ไม่บ่อย
จึงไม่คุ้นชิน คนที่ตรงหน้าก็ราวกับกาวแป้งขาวเหนียวผสมน้ำไปจี*
วิชาฝีมือหาได้ล้าเลิศสักเท่าใด ทว่าเอาแต่พัวพันมิเลิกรา เหมือนมีพลัง

* น้ำไปจีทำจากกล้วยไม้ดินพันธุ์ *Bletilla striata* ซึ่งมีสรรพคุณในทางสมุนไพร และใช้ในการทำสารติด
ผืนในสมัยโบราณ 'กาวแป้งขาวเหนียวผสมน้ำไปจี' ในที่นี้จึงเป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเหนียวแน่น
สลัดหลุดยาก แกะอย่างไรก็ไม่ออก

ไม่หมดสิ้น

อวี๋ฉางเห็นว่ามิอาจปล่อยให้เป็นเช่นนี้สืบไป เอียงคอคดู เห็นแท่นกลไกเคลื่อนมาใกล้แล้วจึงพุ่งเข้าหาจางเสี่ยวจิ้งอย่างยินยอมตกตายพร้อมกัน จางเสี่ยวจิ้งพอเห็นอีกฝ่ายเลือกทางนี้ก็หัวเราะว่า

มันมอออกกว่าอวี๋ฉางใช้แผนลวง มือสังหารผู้หนึ่งไหนจะยินยอมตกตายพร้อมคนอื่น

สถานการณ์เยี่ยงนี้ผู้ที่ไม่เกรงกลัวต่อความตายเท่านั้นจึงจะสามารถกำชัย

สองเท้าจางเสี่ยวจิ้งยืนมั่นคง สะบัดออกอีกหนึ่งมิด อวี๋ฉางเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่นำพาจึงได้แต่รั้งกลับ ดืดลอยตัวไกลทันที แท่นกลไกห่างจากจางเสี่ยวจิ้งไม่ถึงสามช่อแล้ว เห็นก้านไม้ทั้งสองบนแท่นชัดเจน ก้านหนึ่งสีน้ำเงินแกมม่วง ก้านหนึ่งสีแดงเข้ม

"เจ้ารู้หรือว่าต้องทำลายอันใด" เสียงอวี๋ฉางดังอย่างชั่วร้ายมาจากกลางอากาศ

มิดของจางเสี่ยวจิ้งเงื้องขึ้นแล้วพลันค้างหยุด

มันมิเข้าใจวิชาสร้างกลไก มิดนี้พินลงไป ผู้ใดจะทราบได้ว่าเคราะห์ดีหรือเคราะห์ร้าย? จะน้ำเงินหรือแดง? หากพินผิดอันอาจยิ่งเร่งให้ระเบิดก่อนเวลา สมควรกระทำเยี่ยงไร จางเสี่ยวจิ้งเดิมไม่เคยคิดถึงเรื่องเหล่านี้ เพียงคิดพินทำลายเสียให้สาแก่ใจ เมื่อถูกอวี๋ฉางทักเช่นนั้นก็กลับลังเล มิได้พินลง

จังหวะที่จางเสี่ยวจิ้งชะงักค้ำงั้นเอง แท่นกลไกก็เคลื่อนผ่านเบื้องหน้ามันไปแล้ว ไกลออกไปทุกขณะ จางเสี่ยวจิ้งรีบโน้มร่างไปด้านหน้า ยื่นมือไปคว้า แผ่นหลังจึงห่างออกจากผนังหอโคม

เพียงเปิดช่องเล็กน้อย อวี๋ฉางผู้รอคอยฉกฉวยมานั้นนานก็

ลงมือทันที มันพลันพุ่งลงจากโครงเสื้อกางเกงออก จางเสี่ยวจิ้งต้องเลือก
คว่ำแท่นกลไกและถูกมันแทงตาย หรือเลือกดึงมีดกลับมาป้องกันตน
และปล่อยแท่นกลไกเคลื่อนจากไป

บัดนี้ห้องโคมสว่างยี่สิบเอ็ดห้องแล้ว จางเสี่ยวจิ้งไม่เหลือเวลา
รอมันหมุนย้อนกลับมาอีกรอบ

จางเสี่ยวจิ้งรู้ดี ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับน้ำเงินและแดงก็ไม่ว่า
ควรกระทำเช่นไร มันกัดฟันดึงมีดกลับมาต้านรับการจู่โจมของอวี๋ฉางก่อน
ทว่าก็ต้องพลาดแท่นกลไกอีก

พื้นหมุนยังคงพาแท่นกลไกเคลื่อนห่างออกไปช้าๆ และมันคง
อวี๋ฉางไม่ส่งเสียง สองตาเปล่งประกายดีใจ การต่อสู้ครั้งนี้ในที่สุด
ก็จะปรากฏผลแล้ว ทันใดนั้นมันพบว่าไม่จำเป็นต้องฆ่าคนผู้นี้
ปล่อยให้อีกฝ่ายตกคว้างลงในหุบลึกแห่งความสิ้นหวังจะสาแก่ใจ
ยิ่งกว่าฆ่าเสียอีก

ทว่าผ่านการต่อสู้พัวพันครั้งนี้ อวี๋ฉางก็รู้ว่าคนผู้นี้ไม่ยอมถอยใจ
โดยง่ายเด็ดขาด

จริงดังคาด จางเสี่ยวจิ้งเห็นแผนที่เฝ้ารักษาต้องล้มเหลว และรู้ถึง
ความกดดันจากเวลา มันจึงพุ่งเข้าแท่นกลไก ครั้งนี้มีค่านิ่งอื่นใดอีก

ห้องโคมห้องที่ยี่สิบสองสว่างไสวขึ้นที่เหนือยอด

จางเสี่ยวจิ้งพุ่งตัวราวกับเป็นหมูป่าโดยไม่คำนึงถึงสิ่งรอบข้าง
อวี๋ฉางฉวยโอกาสฟัน แสงหนาวเหน็บวาบขึ้น ฟันสีข้างด้านขวาของมัน
เป็นผลยาว เลือดสดสาดกระจาย ทว่าบาดแผลนี้มิได้ลดทอนความเร็ว
ของจางเสี่ยวจิ้งลงเลย

อวี๋ฉางฟันอีกหนึ่งดาบ ครั้งนี้เขื่อนไหลซำย จางเสี่ยวจิ้ง
แผดเสียงคำราม ยังคงพุ่งต่อไปท่ามกลางโลหิตสาดกระเซ็น หาได้

แสบแสบบาดแผลบนร่างไม่

สีหน้าอวีฉางค้างแข็ง ฝ่ายตรงข้ามแผ่อาณาภาพชนิดหนึ่งทำให้มัน สะพรึงกลัวไร้เปรียบปาน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิต อวีฉางมีกลางสังหรณ์ว่า แม้เชือดคอกอหอยคนผู้นี้ขาด คนผู้นี้ก็ยิ่งจะฉีกร่างมันออกเป็นชิ้นๆ ก่อนจะสิ้นใจ

ความตระหนกที่ฝังลึกในใจเมื่อวัยเด็กแผ่ฟุ้งทันใด ปีนั้นมันเจ็ดขวบ เร่ร้อนเตี้ยผอมกลางทุ่งหญ้า ถูกสุนัขป่าพาเนจรบาดเจ็บไล่ล่า หนึ่งในคน หนึ่งในสุนัขป่าโรมรันครึ่งราตรี เคราะห์ดีมีคนเลี้ยงสัตว์มาพบ ไล่สุนัขป่าตัวนั้นหนีไป ปรากฏตาเขียวเรืองรองประทับฝันร้ายยากลืมเลือนให้แก่ อวีฉางตลอดมา

ฝันร้ายนั้นวันนี้แปรร่างเป็นจางเสี่ยวจิ้ง ปรากฏขึ้นต่อหน้าอวีฉาง อวีฉางสูญเสียความเยือกเย็นของตนเองเป็นครั้งแรก มันหวั่นไหวรุนแรง คิดล่าถอยหลบซ่อน

มันคำรามแผ่วเบา ดิ้นรนสลัดความคิดวุ่นวายเหล่านี้ทิ้งสุดชีวิต แต่จางเสี่ยวจิ้งเข้ามาใกล้แล้ว

อวีฉางมีคิดปะทะซึ่งหน้ากับจางเสี่ยวจิ้งอีกต่อไป มันสะกดข่ม ความหวั่นไหวคิดหลบหนี สะบัดตาบพันโครงไม้เหลืองที่ด้านข้าง ท่อนหนึ่ง วงล้อไม้ น้ำหนักมากขาดเสาค้ำไปหนึ่งเสาก็เตี้ยต่ำลง หลายช่วง ส่งผลต่อจางเสี่ยวจิ้งที่กำลังกระโจนใส่ อวีฉางตัดโครงไม้ อีกอันหนึ่งต่อทันที วงล้อไม้เบี่ยงเอียงออกอีกหลายช่วง

จางเสี่ยวจิ้งเห็นทางราบเรียบข้างหน้าพลันกลายเป็นเนินเอียงชัน มันได้แต่เพิ่มความเร็ว อวีฉางเงื้อมดาบอย่างคลุ้มคลั่ง สะบัดเสาดันที่สาม

เสียงโครมคราม วงล้อไม้ของชั้นเพลายักษ์ถล่มลงครึ่งหนึ่ง เศษไม้ ปลิวกระจัดกระจาย พลະกำลังของจางเสี่ยวจิ้งลดฮวบถึงก้นหุบเหวแล้ว

อีกทั้งบาดเจ็บสาหัส มีอาการขาดสมดุล ขวนเซไถลออกไปถึงขอบนอกของวงล้อไม้ มันคิดว่าสิ่งรอบกาย ทว่าแขนปวดเมื่อยถึงขั้นไร้เรี่ยวแรง ร่างสิ้นไถลแหวนลอยกลางอากาศ อาศัยเพียงมือข้างเดียวคว้าจับร่องที่ขอบเอาไว้แน่น มีดสั้นเล่มนั้นหมุนคว้างหลายรอบ ร่วงตกลงสู่ฐานหอโคมซึ่งลึกมาก

จังหวะเดียวกันนั้นเองห้องโคมห้องที่ยี่สิบสามก็เปล่งแสง

อวีฉางระเบิดเสียงหัวเราะระรัวอย่างคลุ้มคลั่ง น้อยครั้งที่มันจะสูญเสียความเยือกเย็นของตนเช่นนี้ ทว่าวันนี้แตกต่างออกไป คึกประหลาดเป็นตายครานี้สุดท้ายผู้ชนะยังคงเป็นมัน จางเสี่ยวจิ้งสัตว์ป่าตัวนี้ถูกมันเอาชนะจนได้ในที่สุด

มันเดินไปถึงขอบวงล้อไม้ใช้รองเท้าเหยียบนิ้วทั้งห้าของจางเสี่ยวจิ้ง ร่างจางเสี่ยวจิ้งแหวนลอยกลางหาวอย่างสิ้นหวัง ใบหน้าน่าสะพรึงทว่ายังไม่ยอมคลายนิ้วออก

"สุดท้ายแล้วเจ้าก็รักษาชีวิตไม่ได้"

อวีฉางก้มมองศัตรูที่พ่ายแพ้ต่อน้ำมือมัน บัดนี้มันสามารถฆ่าจางเสี่ยวจิ้งโดยง่ายตาย ทว่าพลันเปลี่ยนความตั้งใจ

เมื่อสักครู่ความบ้าคลั่งของจางเสี่ยวจิ้งทำให้มันรู้สึกถึงความหวาดกลัว ลำพังเพียงฆ่าตัวสารเลวผู้นี้ยังไม่เพียงพอต่อการชำระล้างความอดสูใจ มีเพียงให้ศัตรูผู้นี้ทนทรมานอยู่ในความสิ้นหวังและความเจ็บปวดยาวนานที่สุดก่อนจะสิ้นใจตาย จึงจะสามารถทำให้ความโกรธแค้นของมันทุเลาลง

อวีฉางเลิกเหยียบนิ้วมือจางเสี่ยวจิ้ง หากแต่ชี้ไปยังแท่นกลไกพลางเดินเข้าไป จางเสี่ยวจิ้งแผดร้อง "เจ้ามาฆ่าข้าเสียสิ! อย่าดึงกลไก!"

อวีฉางเงี่ยหูฟัง ฝึเท้าข้างลง เสียงอ้อนวอนนี้ไพเราะกว่าเสียงดนตรี

ในศาสนสถานหรือสถานเริงรมย์เสียอีก มันจะเสพสุขกับชั้นตอนเหล่านี้
จางเสี่ยวจึงคิดว่าจับร่องเพียงมือเดียว สองตาเต็มไปด้วยเลือด เสียง
แหบแห้งราวหม้อแตก "อย่าดึง! เจ้าจะต้องเสียใจ!"

อวี๋ฉางเดินเชื่องช้าขึ้นไปยืนบนแท่นกลไกพร้อมกับเสียงแผดร้องนี้
ยื่นมือกุมกำนยาวทั้งสองอัน แหงนหน้ามองไปยังเหนือเพดาน

ห้องโคมเรื่อง 'ชอบธรรม' สว่างขึ้นเป็นห้องสุดท้าย

ในที่สุดห้องโคมยี่สิบสี่ห้องบนหอโคมไท่ซังเสวียนหยวนก็จุดไฟ
สว่างครบถ้วน ฉากราตรีขับเน้นให้กลุ่มโคมไฟขนาดใหญ่อันเจิดจ้า
สว่างไสวยี่สิบสี่กลุ่มนี้คล้ายเป็นดาราจตุสุแดนดิน

พวกมันหมุนเรียงวนด้วยท่วงท่ายิ่งใหญ่โอ้อ่าตระการตา
เห็นเป็นดวงกลมสว่างไสวอยู่กลางอากาศ มองจากเบื้องสูงลงมา
ยังหนึ่งร้อยแปดฟางของฉางอันด้วยสายตาเหยียดหยาม หุ่นโคมในห้อง
แต่ละตัวล้วนเครื่องขริบคล้ายหมู่ทวยเทพสถิตชุมนุม

ณ ยอดหอโคมหลังนี้มีเชือกปอยาวมากลึบกว่าเส้นเกาะเกี่ยว
เฉียงเอียงจากทิศทางต่างๆ แขนงกลางอากาศ บนเชือกเต็มไปด้วย
ผ้าโปร่งบางสีต่างๆ กับธงหลากสี เมื่อโคมยังไม่ได้จุดให้สว่างขึ้น
เครื่องประดับเหล่านี้ไม่สะดูดตาแม้แต่น้อย เวลานี้ห้องโคมสว่าง
พร้อมกัน ผ้าโปร่งบางเหล่านี้สะบัดพลั่ว ย้อมแสงโคมให้เป็นสีสันนานา
สีแดงเลือดนก สีม่วงงุ่น สีเขียวยอดชา สีเหลืองฝุ่นดิน เป็นเงาหลากสี
อันวิจิตรพิสดารครอบคลุมทั้งในและนอกหอโคมตั้งภาพมาयाแดนเขียน

ไม่ว่าชาวบ้านสามัญหรือราชินิกุลขุนนางสูงศักดิ์ จะมีสักกี่คน
เคยเห็นเทพเขียนมาปรากฏกับตาตนเอง วันนี้ความฝันของทุกคน
กลายเป็นความจริงตรงหน้าสายตา นี่เป็นประสบการณ์อันควรค่า
แก่การพุดคุยไปอีกหลายปี เสียงโห่ร้องยินดีปานระลอกคลื่นยักษ์

ถ้าโถมจากทั่วสารทิศ คณะนักดนตรีทั้งในและนอกพระราชวังชิงชิง
ที่เตรียมตัวรอนานแล้วเริ่มบรรเลงเพลง 'เทวาลัยจอร์' โดยพร้อมเพรียง
ความสนุกสนานยินดีปรีดาของเทศกาลซึ่งหยวนเมืองฉางอันพุ่งถึง
จุดสูงสุดแล้ว

อวี๋ฉางเหลื้อมองจางเสี่ยวจิ้ง เจตนาเปี่ยมร่างออกให้มันเห็น
ความเคลื่อนไหวของตนเองชัดเจน ซ้อมมือออกแรงดันก้านยาวสีแดงเข้ม
ไปจนสุด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)